

LÊ VĂN TRƯƠNG

SAU PHÚT SINH LÝ

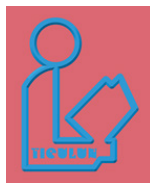
TIỂU THUYẾT DÀI

NHỮNG TÁC PHẨM HAY
NHÀ XUẤT BẢN TÂN DÂN - HANOI

sau phút sinh lý

Lê Văn Trương

**sau phút
sinh ly**

Lê Văn Trương

**Bìa: *M. C. P*
Nguồn: *Gallica.bnf.fr***

**sau phút
sinh lý**

LÊ VĂN TRƯỞNG

**TÂN DÂN
xuất bản - 1942**

Tuấn Cẩm hai quả tạ nhỏ chạy lên gác sân. Chàng buông hai quả tạ xuống sàn xi măng. Rồi vừa cởi áo, vừa nhìn giờ. Bỗng chàng bất giác nói to :

– Chà, giờ đẹp quá.

Vắt áo lên thành bao lan, Tuấn vừa thối một bài sáo miệng, vừa đứng lặng một lúc nhìn những đám mây bay trên những nóc nhà.

Trời đẹp thật. Chỉ một màu xanh. Ở đằng đông, sau rặng núi, mặt trời hé mọc hồng đỏ.

Tuấn nghĩ:

– Bây giờ mà ra Đồ sơn nhìn thì cái cảnh tượng mặt giới mọc trên mặt bể chắc là phải đẹp lắm,

Tuấn nhắm mắt, tưởng tượng ra những ánh vàng lặn tắt trên mặt sóng bể với mấy con thuyền đánh cá, cánh buồm nâu căng gió đang lù lù trôi đi...

Chàng mở mắt nhìn thân thể mình. Một cảm giá khoan khoái vụt làm sáng rọi hai con mắt. Thân thể chàng cũng đẹp.

Cái slip đen để lộ những bắp thịt rắn chắc. Những chân tay tròn và khuôn khổ tương xứng, một cái ngực nở, một cái bụng thon, đầu đầu cũng như thở ra sức khỏe. Trên nền giới xanh, pho tượng thần Hi Lạp biết hoạt động kia như bốc

ra một không khí yêu đời nó cuốn hút người ta.

Tuấn nhìn những mảnh da thịt mình một cách trêu mếu, rồi chàng lấy tay sẽ vuốt một cách âu yếm,

Gió thổi nhẹ nhàng. Tuấn làm mấy cái cử chỉ hô hấp.

Rồi chàng cúi xuống Cầm hai quả tạ tập một cách chăm chú với một ý nghĩ: mỗi một giờ tay, một uốn mình một xoạc chân là để làm cho mỗi ngày mỗi khỏe, đẹp thêm cái thân thể đã đẹp, đã khỏe của chàng.

Đang tập, chàng có cái cảm giác như có ai nhìn trộm mình. Chàng quay đầu lại thì vừa vặn nhìn thấy một khuôn mặt đàn bà tươi trẻ biến trong cái rèm “đăng-ten”. Tuấn lăm bắm :

– Chắc con gái bà chủ nhà.

Chàng lại quay ra tập, nhưng từ đấy không hiểu sao, chàng không thể chăm chú được nữa. Luôn luôn, chàng có cái cảm giác có những con mắt tò mò sau cái cửa kính treo “đăng ten” kia nhìn mình.

Và luôn luôn, Tuấn làm những cử chỉ để phô cặp đùi, những cánh tay và cái ngực. Lúc ấy, chàng làm dáng cho đẹp để cho người ta nhìn, chứ không phải tập võ nữa.

Chàng tự nhủ :

– Cô ả nhìn thấy cái khổ người của mình chắc phải thích lắm.

Mặt giời đã cất mình khỏi ngọn núi. Mỗi hôm tập như thế, Tuấn đã thấy lớp nháp mồ hôi, nhưng hôm nay không.

Hôm nay, đầu óc Tuấn có rộn ràng những ý nghĩ khác. Cả bao nhiêu ý tứ của chàng như bị cuốn hút vào bức rèm đăng-ten kia.

Trái với mọi ngày, chàng ở trên sân gác tập thêm mười phút. Và có lẽ chàng còn tập lâu hơn nữa, nếu ở dưới nhà không có tiếng vợ chàng gọi chàng.

Chàng Cầm chiếc kimono vắt lên vai, nhìn cái rèm đăng-ten một lần cuối cùng, rồi bước xuống thang một cách tiếc rẻ. Vợ chàng đã đón chàng ở cầu thang :

– Mình đi tắm mau mau rồi đi ăn cháo không nguội. Con nó dậy đang hỏi mình

Lần này là lần đầu tiên, Tuấn không chạy vào hôn con một khi chàng biết con đã dậy. Chàng ra ngay buồng tắm

Nước, khăn mặt, xà phòng đã xếp đặt sẵn sàng, Bàn tay một người nội trợ siêng cần đã đi qua đây.

Mọi lần, Tuấn vừa kỳ cọ, vừa hát. Lần này, chàng chỉ kỳ cọ mà không hát. Chàng bị vẩn vương bởi cái ý nghĩ : một con mắt đẹp đã nhìn đến những bắp thịt đẹp của mình.

Đến gian buồng dùng làm buồng ăn và buồng khách, Tuấn thấy Châm đang múc cháo cho con ăn. Thằng Quý thấy Tuấn vào, quơ hai bàn tay nhỏ xíu, rồi gọi líu lô :

– X... ây, x... ây!

Tuấn hôn con, rồi ngồi xuống cạnh. Lần này, chàng không trêu nó như mọi ngày. Chàng Cầm ngay lấy bát cháo mà vợ chàng vừa múc đưa cho chàng húp.

Trong bát cháo, như quay cuồng những hình ảnh ma quái nó làm nổi lên ở trong lòng những điều nghĩ vẩn vơ. Tuấn liếc nhìn trộm vợ lúc ấy đang thổi cháo cho con. Rồi không hiểu sao, chàng bỗng đem vợ mình so sánh với cô con gái bà chủ. Không hiểu ai đã được lợi trong sự so sánh ấy, nhưng chỉ biết sau sự so sánh ấy, Tuấn thấy mất sự bình tĩnh của tâm hồn.

Húp xong bát cháo, chàng ngồi ngây nhìn ra cửa sổ.

– Mình xơi nữa tôi mức.

– Thôi.

Tuấn nói một cách thần thờ, chàng không nhìn vợ mà vẫn đắm đắm nhìn ra cửa sổ.

– Kìa cậu, con nó đang làm trò cho cậu xem.

Tuấn giật mình quay lại. Một hồi hận đầu tiên như mới chớm mọc trong linh hồn, Tuấn vội vàng nắm tay con :

– Quý làm xấu cho cậu xem đấy à ?
Ừ xấu lắm, xấu quá. Trông như con khỉ tấu.

Tuấn lấy tay cù nách con, thằng bé cười khanh khách. Châm dịu dàng nắm tay chồng :

– Cù ít chứ, không mệt con giai.

Cái giọng nhu mì ấy như vang trong tâm khảm Tuấn. Tuấn bỗng thấy hình như mình đã phạm tội đối với người vợ hiền hậu. Tuấn vội vàng hôn lên má vợ, rồi ngả đầu vào vai. Châm sẽ lấy tay vuốt tóc chồng rồi nhìn đồng hồ :

– Thôi, cậu đi mặc quần áo, không lại chậm giờ. Có đi thì trốn con, không nó theo nó khóc vang nhà, chẳng ai đỡ được đâu. Nó mếu cậu lắm nhé.

Câu ấy làm tăng sự hối hận của Tuấn.

Tuấn hôn tay con, hôn tay vợ, rồi nói một câu nó có một ý nghĩa kín đáo khác với ý nghĩa câu vợ Tuấn nói :

– Nó cũng mếu mợ nó nữa chứ.

Lương tâm đã được tặc trách, Tuấn đứng dậy vào buồng mặc quần áo. Quần, áo, sơ mi, giày, ca vát đã đặt sẵn sàng ở ghế, cho chí hộp thuốc lá và hộp kính cũng đã để sẵn ở đấy. Đâu đâu, cũng có dấu vết của bàn tay người vợ hiền. Trông thấy thế, Tuấn bỗng lắc đầu như để cho bật ra những ý nghĩ quàng xiên :

– Mình thật là nhảm nhí.

Nhưng Tuấn lại có những hành vi trái với ý nghĩ. Tuấn mở tủ lấy bộ áo sang nhất, cái ca vát đẹp nhất ra mặc, rồi đem treo bộ áo vợ mình đã lấy sẵn cho mình lên mặc. Đứng thất ca vát, Tuấn nhìn trong gương thấy bằng lòng mình lắm. Rồi chàng lại vụt nghĩ đến đôi con mắt của cô con gái bà chủ ở trong diêm đăng-ten nhìn mình. Mỗi cảm tưởng chua chát bỗng đến xâm chiếm tinh thần. Sự ăn mặc đúng mốt của mình cũng như những bắp thịt đẹp đẽ của mình, cũng như cái giọng hát tây quyến người của mình, cũng như tiếng đàn guitare du dương của mình, chỉ có cô con gái bà chủ hiểu, chứ vợ mình không thể hiểu.

Chàng vụt nhớ đến mẫu chuyện rất ngắn, nhưng rất thú vị chàng trao đổi với Cẩm mỗi khi gặp nàng ở gác sân hay ở dưới nhà. Chàng nhận thấy nàng nói

tiếng tây rất đúng mẻo và có một giọng giống đầm lằm.

Lúc Tuấn Cẩm mũ, một ước muốn bỗng nổi lên :

– Giá Cẩm nhìn thấy mình trong bộ quần áo rất đúng “mốt” và rất sang này. Vì thế, nên khi đi qua buồng ăn, chàng chỉ xoa má con, chứ không ôm nó như mọi ngày, vì sợ nó làm bẩn bộ quần áo. Mà cũng vì thế, nên khi ra đến vỉa hè, Tuấn quay đầu nhìn lên trên gác.

Cẩm nỡn nà trong bộ pyjama mùi bông phấn viền xanh đã đứng ở đấy, Tuấn bỗng bối rối. Chàng nghĩ đến những cái nhìn của Cẩm nhìn mình mà chàng chẳng để ý gì đến những tiếng khóc the thé của đứa con đòi theo.

Đi mười bước, Tuấn lại quay lại,

chàng nhận rõ rằng lúc ấy, Cẩm đang nhìn theo mình. Khi thấy chàng nhìn lại, Cẩm hình như thẹn quay đi nhìn một anh chàng bán xôi lạp xường đang bán cho khách.

– Không khéo cô ả cảm mình?

Cứ nghĩ thế mà chân Tuấn thấy nhẹ nhõm, lòng Tuấn thấy phơi phới. Bất giác, Tuấn lại thổi một bài kèn miệng, hình như chỉ để cho một người nghe, mặc dầu người ấy không đi cạnh Tuấn.

Đi đến trước cửa nhà Hát Lớn thì Tuấn gặp Đài là người bạn làm cùng sở.

– À, gồm mắm tép chị cho ăn ngon quá. “Ma phảm” bảo hôm nào phải lại xin nhập môn chị để học lấy bí quyết làm mắm tép.

Rồi hạ giọng một cách thân mật:

– Chắc về việc bếp núc, chị khéo lắm đấy nhỉ ? Anh thật tốt phúc. Nhà tôi thì chị đoảng, chẳng biết làm gì cả, chỉ được cái ăn mặc tốn tiền và làm nũng chồng là đệ nhất.

Câu chuyện của Đài phá tan cái cảm giác khoái trá đang lưu truyền trong cơ thể Tuấn. Hình ảnh mỹ miều của Cẩm bỗng tan vỡ như bột xà phòng, rồi gieo vào lòng Tuấn một mẩn tiếc và một hối hận sâu xa đối với vợ.

– Nhà tôi quê mùa, nhưng được cái làm ăn ngăn nắp và chăm chỉ.

– Thế là nhiều lắm rồi. Lấy được một người vợ biết làm ăn, biết thờ chồng nuôi con như chị ấy, bây giờ hiếm lắm. Ở sở, chúng nó đứa nào cũng ghen với hạnh phúc của anh.

Cái hạnh phúc mà Đài nói ấy, sáng hôm nay, vì một cái nhìn của cô con gái bà chủ nhà, Tuấn bỗng thấy nó không hoàn toàn. Chàng tự hỏi sao người vợ nhu thuận khéo làm ăn và biết thờ chồng nuôi con của mình lại không biết chữ tây, lại không biết nghe đàn nghe hát, lại không có con mắt “mỹ thuật” để biết thưởng thức những bộ quần áo đẹp những khổ người đẹp ? Tại làm sao vợ mình lại không có một khuôn mặt đẹp như Cẩm, một giọng nói tình như Cẩm ? Một ao ước vô nghĩa lý bỗng nổi lên :

– Giá Châm mà có một khổ người, một khối óc, một khiếu thẩm mỹ như Cẩm có phải hoàn toàn không !

Sự ao ước ấy vừa nổi lên thì Tuấn lại xua đuổi đi ngay. Tuấn đã tìm được những lý lẽ để bào chữa cho vợ, một

người mà trong thâm tâm, bao giờ chàng cũng kính nể và quý mến :

– Mỗi người được một thứ, chứ ai hoàn toàn. Châm hồi con gái cũng đẹp lắm, nhưng vì đẻ con hai lần nên mới xấu đi.

Nghĩ đến chỗ đẻ hai lần mà một đứa con vừa chết được bốn tháng – cái cơ nó làm cho Tuấn dọn nhà, Tuấn lại thấy bồi hồi thương vợ. Chàng sức nhớ đến lúc Châm vật mình lăn khóc cạnh thi hài đứa con hồi ấy đã lên năm. Nàng buồn đến hai tháng, sau Tuấn phải dọn nhà để cho nàng khỏi trông thấy cảnh cũ nhớ người mà buồn.

Châm không biết chữ tây, không biết nghe đàn, nghe hát, đâu phải là lỗi ở Châm. Châm không tận thời bởi Châm thuộc vào một gia đình cổ, chỉ dạy con

có cái đạo thờ chồng nuôi con và làm ăn thế nào cho giỏi để giúp đỡ chồng.

Tuấn nghĩ đến đấy, lại thấy phục vợ về nhiều đức tính rất tốt. Trong khi các bà vợ tân thời bám lấy các ông chồng mà ăn hại, Châm cấm họ, cho vay, cho mượn, buôn bán, đặt đổi ở nhà quê. Vì thế nên gia đình lúc nào cũng dư dật, lương của mình bao giờ cũng để dành được. Châm lại chẳng lấy có thế mà lên mặt, lại còn chiều chuộng mình hết chỗ. Lại không giở những lối ghen tuông bậy bạ, mình muốn đi chơi đâu thì đi. Nhưng chàng cũng nể vợ mà không bao giờ dám lạm dụng. Lúc ấy thì hình ảnh của Cẩm mờ đi ở trong đầu Tuấn. Tuấn thấy mình bất công đối với vợ. Suốt buổi làm hôm ấy, Tuấn bị giày vò bởi hối hận. Lúc đi làm về, chàng ôm con hôn một cách vô vấp rồi vụt bảo vợ :

– Mình ạ, mình nên ăn mặc tân thời đi.

Châm mỉm cười: Răng đen, ăn mặc tân thời để cho khỉ nó trông ấy à ?

– Đánh răng đi.

– Thôi tôi chịu, ăn mặc tân thời tốn lắm. Sỗ sê như thế này...

– Ai bảo mình thế. Minh mặc tân thời có thể đẹp lắm.

– Đẹp để làm gì? Thôi để dành tiền phần sập nước hoa cho con sau này ăn học. Tôi bây giờ thì chả nên nghĩ đến diện nữa.

– Ô kìa, tại làm sao không? Mình mới có hai mươi bốn mà mình đã tưởng mình là bà cụ sáu mươi hay sao ?

– Nhưng không mặc quen nó ngượng lắm.

– Sẽ quen dần dần.

– Đành thế, nhưng mình là người làm ăn, phấn sáp mất thì giò và quần áo đẹp thì không xông pha được.

– Ô, ai bảo mợ xông pha, ai bảo mợ cứ suốt ngày ở trong bếp ? Có đây tớ để làm gì ?

– Nhưng chúng nó có biết làm ăn gì đâu. Trông thấy nó làm, ngứa mắt lắm. Thôi, bỏ cái tân thời đi. Để dành cho các con sau này.

Tuấn nhìn cái bụng chửa của vợ :

– Ủ, mình cứ sờ sờ, quần áo lôi thôi, không chịu phấn sáp, tôi có đi chim gái, mình đừng có trách.

Châm cười khanh khách :

– Cho cậu đi. Tôi cứ giữ cái “địu” này là đồ cậu có thể rời tôi ra được.

Châm vừa nói, vừa ôm chặt lấy con.

Tuấn vuốt tóc con lặng im. Chiều hôm ấy, ở sở ra, Tuấn đi mua bốn thước lụa trắng và hai cái áo mùi.

– Mẹ phải mặc quần trắng và áo sáu khuy, may cho nó hơi dài hơn thế này một chút. Thôi, không muốn đánh răng trắng thì thôi.

– Cậu sao bây giờ kỳ quái thế ? Tự dưng lại muốn cho tôi tân thời là cái lý gì ?

Tuấn âu yếm :

– Thì tôi yêu mình, muốn cho mình đẹp. Mình phải chiều tôi nghe không.

– Người ta đẹp đâu ở cái áo !

✱

Nghe tiếng ồn ào ở trước cửa, Tuấn chạy ra. Ba người đàn ông mà một người có vẻ say rượu, cứ đứng ở dưới đường nói âm lên. Còn mẹ Cẩm thì ở trên nói chỗ xuống.

– Cái gì thể hờ cụ?

– Ông tính họ đóng đồ gỗ cho tôi, họ đóng hỏng, tôi bảo họ phải đóng thứ khác đem lại đổi, tôi mới giả đủ tiền. Họ không bằng lòng, họ lại vũ phu thì có bực không. Họ thấy tôi mẹ góa con côi họ bắt nạt.

Tuấn không cần hỏi lại bọn người kia nữa. Cứ cái câu mẹ góa con côi cũng đủ

làm cho Tuấn về bè với bà chủ nhà rồi, Tuấn tiến lại gần người đứng tuổi nhất trong đám mà Tuấn đồ là người chủ.

– Tại làm sao bác lại lão thế? Đóng hông thì phải đóng lại. Hay muốn thế nào, nói tử tế xin cụ, chứ bác lại đến cửa mà nói lão như thế à ? Bác muốn lời thôi thì bác bảo.

Người đứng tuổi chưa kịp giả nhời thì người say rượu đã đến gần Tuấn sùng sộ :

– Việc gì đến mày mà chỗ mồm vào. Mày muốn dư đòn thì bảo ông?

Người ấy nói xong giơ tay toan đánh. Nhanh như cắt, Tuấn gạt cái cánh tay ấy, rồi đâm mạnh một quả vào quai hàm làm cho anh ta loạng choạng suýt ngã.

– À máy định đánh chết ông à ?

Tuấn tiến đến đám bồi cho một quả vào ngực làm cho y ngã chúi xuống:

– Ủ, ông đánh chết !

Người thứ ba thấy bạn bị đánh, xông đến thì đã bị Tuấn đả một cái vào bụng. Cái đá ấy làm cho người kia biết rằng Tuấn khỏe mạnh quá, phải chịu phép.

– Kìa, tôi có làm gì mà ông đánh tôi.

– Tao đánh mày đấy, mày có muốn làm gì thì cứ làm đi,

Người đứng tuổi thấy Tuấn hung dữ thế, vội vàng can :

– Thôi ông...

– Còn mày nữa đây, mày có muốn mảy quả đấm thì cứ chửi nữa đi.

Rồi Tuấn nằm lấy ngực áo lắc thật mạnh.

– Kìa ông, tôi có làm gì. Tôi đến nói phải trái...

– Mà đến nói phải trái mà mà đứng trước cửa nhà người ta mà chửi à ?

Tuấn giơ tay thì người ấy vội ôm đầu để đỡ đòn. Tuấn thấy thế, ái ngại không đánh nữa:

– Bây giờ về đóng lại đồ đi, rồi đem lại mà lấy tiền. Còn lòi thoi nữa thì rờ cái hồn mày.

Tuấn buông tay thì người ấy liền trở lên gác hỏi bà chủ nhà :

– Thế bây giờ cụ định thế nào ?

– Anh cứ đóng hai cái đôn khác đem lại đổi thì tôi sẽ giả chục bạc cho anh.

– Vâng, để rồi chúng tôi đổi. Nó say

rượu nó thể, chứ chúng tôi có dám làm gì đâu!

Ba người kéo nhau đi.

Cầm ở trên gác không bỏ sót một cử chỉ, một nhời nói của tấn kịch vừa xảy ra. Nàng thấy mền phục Tuấn một cách sôi nổi mà Tuấn thì cũng lấy làm sung sướng đã có dịp giúp ích cho mẹ con nàng. Tuấn vào nhà thì Châm đã trần trò nói:

– Gớm ! Cậu đánh chúng nó đau quá, nhớ một cái thì sao ?

– Láo như thế không đánh chết là may.

– Tội nghiệp, toàn đàn bà nên chúng nó mới dám bắt nạt. Không có cậu thì họ còn là hỗn.

Tuấn không giả nhời, băng khuâng nghĩ tới cái cảnh gia đình không một người đàn ông che chở của Cẩm.

– Mẹ con bà chủ trên gác tử tế lắm, Những lúc cậu đi làm, thường thường xuống đây nói chuyện với em luôn. Cô ấy lại bảo hôm nào, cô ấy đan áo len cho thằng Quý.

– Họ làm gì, mợ có biết không?

– Hình như đầu trước kia ông cụ đi buôn sơn ở Phú Thọ. Ông cụ mất đã sáu năm. Hình như có nhiều nhà và nhiều ruộng.

Hai vợ chồng Tuấn nói chuyện đến đây thì ba mẹ con Cẩm ở trên gác xuống.

– Thật cảm ơn ông quá, không có ông thì chúng nó còn là...

– Thừa cụ, có gì mà cảm ơn, ở cùng một nhà với nhau thì cũng như họ hàng. Kia cô, cậu ngồi đây. Mợ đi pha nước để mời cụ, mời cô xơi.

– Thôi, tôi xin phép.

Châm đã đơn đả:

– Cụ hăng ngồi chơi xơi nước. Con mới ướp được ít chè sen, để pha một ấm cụ xơi thử. Nhà con hôm nay được nghỉ. Có ngồi đây. Cậu ngồi đây.

Cầm ngồi xuống hỏi chuyện thằng Quý. Cậu Chính, em Cầm ngồi xuống cạnh mẹ.

Bà cụ vừa xoa đầu con vừa nói chuyện:

– Quân chúng nó tệ quá. Tôi có thừa của họ một cái sập, bốn cái ghế, một cái bàn và một đôi đôn. Đôi đôn họ đóng

vừa xấu, vừa sai kiểu, vừa gồ có góc. Vì thế, tôi giữ lại một chục bạc, bắt họ đóng một đôi đôn khác đem lại đổi tôi mới giả nốt. Sáng hôm qua, họ đến thì tôi đi vắng. Chẳng biết em nó nói với họ thế nào mà sáng hôm nay, họ kéo đùng đùng lên gác nói mấy câu tục tĩu, rồi đùng đùng kéo xuống dưới nhà gây chuyện...

– Họ vẫn láo lăm. Họ lên sáng hôm qua tôi cũng bảo phải đóng đôi đôn khác đem lại đổi. Họ thấy nhà không có đàn ông thì họ bắt nạt. Nhưng từ nay thì quyết... chả dám nữa.

Cầm vừa nói, vừa nhìn Tuấn. Trong cái nhìn ấy có chứa một mếu phục. Tuấn thấy lòng phoir phoir.

– Thừa cụ, ở đời có nhiều người không muốn ưa nhẹ. Người ta có đập vào xác rồi mới tử tế.

Ấm nước đặt trên đèn cồn đã sôi. Châm lúc ấy đang bế thằng Quý, liền đặt con xuống ghế. Thằng Quý cứ bám lấy không chịu rời. Bà Cả liền bảo con:

– Kìa, con pha cho bà, bà còn bận em.

Cầm vội vàng đỡ lấy ấm nước.

– Thôi cô để tôi, ai đời khách đến nhà lại để khách pha nước.

Cầm nhìn Tuấn :

– Bây giờ chúng tôi không còn là khách nữa. Là họ hàng, như nhờ ông Tuấn nói rồi.

Cầm cười. Tuấn cũng cười :

– Họ hàng ? Mà tại làm sao không? Chúng mình cũng ở một nhà với nhau. Trên gác với dưới nhà cũng như một.

Tuấn cầm chai chè đưa cho Cẩm :

– Cỏ pha khéo nhé, không lại làm giảm cái tài ướp chè của nhà tôi đi.

Cẩm cúi mặt xuống, lặng im không giả nhời.

– Được, ông cứ để mặc em, nó pha khéo lắm. Sáng nào, cháu cũng dậy sớm pha cho tôi uống.

Nghe đến hai chữ dậy sớm, Tuấn ngừng đầu nhìn Cẩm. Trong cái nhìn ấy, có ngụ một câu hỏi và một ý tưởng. Câu hỏi ấy và ý tưởng ấy, Cẩm hiểu. Bỗng nàng đỏ mặt. Tuấn nao nao nghĩ đến những buổi sang mà Cẩm nấp ở sau tấm rèm đăng-ten nhìn mình.

Bà Cả Cẩm chén trà :

– Thơm ngát quá. Bà ướp khéo thật.

– Thưa cụ, con mới ướp có sáu lần.
Giá thêm hai lần thì còn thơm nữa.

– Thế này cũng đã thơm chán.

Rồi nhìn Tuấn lúc ấy đang mở tủ lấy
đường tây :

– Ông nhà trông thế mà khỏe mạnh
quá.

Châm lấy làm sung sướng khi thấy
người ta khen chồng mình :

– Thưa cụ, sáng nào cậu cháu cũng
dậy sớm tập. Chiều lại đi đánh quần.

– Ông nhà ta hình như biết võ ?

Tuấn bỏ viên đường vào chén nước
của mình, ngừng đầu :

– Thưa cụ không ạ. Con chỉ tập cho
nó nở gân cốt thôi ạ, chứ con không học

võ. Cô có uống đường không ?

Cầm lắc đầu.

– Thế cô giống tính nhà tôi. Nhà tôi vẫn bảo tôi uống nước chè tàu mà cho đường là không biết uống chè.

Vì một thói quen, mọi câu chuyện Tuấn vẫn tìm được ra cớ để nói đến vợ.

– Bà thế phải. Ông không biết uống chè thật đấy. Cho đường vào thì còn gì là vị chè nữa !

– Chẳng vị gì thì thôi! Uống thế này nó ngon miệng.

Rồi Tuấn cười khanh khách:

– Mỗi khi tôi thấy nhà tôi cứ để cái mũi vào chén chè hít lấy hít để, tôi bật phì cười. Tôi thì cứ uống hàng cốc, nốc một hơi, chẳng hít bao giờ cả. Cậu Chính

chắc cũng thích uống đường như tôi.

Chính gặt đầu, giơ chén, Tuấn gắp ba viên đường bỏ vào.

– Anh em giai mình phải giống nhau chứ. Ăn uống phải bát to chén lớn, chứ những cái chén hạt mít của các bà ấy uống thì có khi tôi đến “hóc” chén.

Cả nhà đều cười. Chính liền bảo Tuấn:

– À ông, sáng sớm ông dạy tôi tập mấy nhé. Tôi thấy tay tôi gầy và yếu lắm.

Tuấn nắm tay Chính:

– Không gầy, nhưng hơi nát. Chỉ tập một tháng thì tay có thể to và thịt rắn chắc lại. Nhưng cậu phải giả công tôi một tháng bao nhiêu nào ?

Bà Cả vội đỡ lời :

– Ông muốn lấy bao nhiêu thì lấy. Miễn thế nào ông dạy cho cháu để khỏe được như ông.

Tuấn cười:

– Con nói đùa đấy thôi. Muốn tập thì cứ sáng sớm dậy, con sẽ bảo và cùng tập với con.

– À thế nào ông, đàn bà có tập được không nhỉ ?

– Thưa cụ, đàn bà cũng như đàn ông, ai tập cũng tốt.

– Thế cháu Cẩm nó yếu lắm. Nó tập liệu có khỏe được không?

– Thưa cụ, khỏe lắm. Mà đàn bà tập lại có thể đẹp ra nữa. Thứ nhất, bây giờ các cô ấy ăn mặc tân thời lại càng cần tập lắm mới có forme người, trông mới đẹp.

– Thế ông dạy cả cái Cẩm nữa nhé?

Cẩm nguẩy đi :

– Con không tập đâu.

Tuấn nhìn Cẩm sung sướng có cơ hội để gần nàng :

– Tại làm sao cô không tập? Cô nên biết mười lăm phút tập thể thao buổi sáng bằng mấy hộp thuốc bổ. Cô mà chịu khó tập thì tôi đoán với cô chỉ hai tháng trông cô khác hẳn người đi.

Cẩm chưa giả nhời thì bà Cả đã nói:

– Ấy cháu yếu lắm. Bây giờ vẫn tiêm thuốc đấy.

– À, có phải cái người mặc áo the cầm hộp, cử buổi trưa đến là người tiêm thuốc cho cô đấy phải không ?

Cầm gật đầu :

– Mỗi một mũi tiêm họ lấy công năm hào đấy ông ạ.

– Thôi thế cụ để con tiêm cho. Con tiêm khá lắm ! Nhà con toàn con tiêm. Tiêm vào đùi, vào cánh tay dễ lắm, miễn sao ống tiêm và kim cho sạch. Thế đỡ tốn, chứ một hộp thuốc mất sáu đồng bạc công thì nhiều.

Châm trầm trồ bảo bà Cả :

– Nhà con tiêm giỏi lắm. Chẳng thấy đau tí nào, chỉ nhói một cái như kiến cắn. Trong nhà con, bao giờ cũng có ống tiêm, rượu chín mươi, đủ cả.

– Vâng thế để ông tiêm hộ cháu.

Tuấn quay lại bảo Cầm:

– Tiêm thuốc không bằng tập võ. Cô

cứ nghe tôi, tập mười ngày đã thấy khác người ngay. Cô có cái dáng người như thế mà tập thì còn đẹp lắm.

Cảm thẹn:

– Thế sao ông không bảo bà tập ?

– Nhà tôi ấy à ? Cô ấy là khó bảo nhất trên đời, và ngốc thì có lẽ cả Hải Phòng cũng không ai ngốc hơn. Tôi hét lắm thì tập được một hai sáng ấy thế là lại bỏ. Cái nghề tập thể thao, phải chuyên thì mới kiến hiệu.

Châm nụng con :

– Thôi, để sau này, cậu dạy con giai cậu tập.

Quay sang bà Cả :

– Thừa cụ, mỗi khi tập, nhà con cứ bắt cởi hết quần áo, chỉ cho mặc một cái

áo mỏng để lộ cả đùi cả tay ra, con then quá, chứ có phải con không muốn tập đâu !

– Tập thì phải thế, chứ mặc quần áo thì vương, tập làm sao được.

– Đấy, cụ cổ mà cụ còn biết thế. Mình thì chí ngốc, không thể bảo được. Bây giờ chữa, còn tập gì. Mà một người học trò lười như mình, có lạy tôi nữa, tôi cũng không dạy.

Quay sang cười nói với Cẩm :

– Tôi tin ở thể thao cũng như tín đồ tin ở đức Phật. Thể thao đem lại cho người đàn bà sắc đẹp và sức khỏe. Cô đừng có bắt chước cái lối then không phải đường của nhà tôi.

Bỗng đổi giọng:

– À, cô xem độ này nhà tôi mặc tân thời có đẹp hơn trước không ?

Châm nghe chồng nói thế, cười rũ rượi bảo với bà Cả:

– Nhà con độ này giở chúng, nhất định bắt con mặc tân thời. Đương mặc quần đen mà mặc quần trắng, ngược chết đi. Nhà con lại định bắt con đánh răng trắng. Nhưng con chịu thôi.

Cầm nhìn Châm :

– Bà mặc tân thời trông đẹp lắm !

– Tân thời nửa mùa cô ạ. Tôi không dám mặc tân thời đặc biệt. Trông cô mặc, tôi cũng thấy thích mắt nhưng..

– Thấy thích mắt mà không theo thì có phải thật là một người ngốc không! Ấy cái hôm đầu mặc áo sáu khuy và

quần trắng, tôi phải gắt lên mới chịu đi ra đường.

– Chữ tây không biết một chữ, mặc tân thời nhỡ có người tây họ hỏi đường...

– Tịt ngắc thì xấu hổ à? Quần áo tây thì mới sợ như thế chứ !

Châm cười, nói với bà Cả:

– Thưa cụ, ai chả muốn đẹp. Nhưng tùy cảnh. Mặc tân thời vương, chóng bẩn lắm và tốn tiền. Con lại là người làm ăn, tiền tiêu cứ xót rười rượi.

– Thưa cụ, nhà con không đánh phấn bao giờ, hôm nọ đánh vĩa mồ hôi, nửa giờ đồng hồ, mà cái mặt loang vẫn thành cái mặt loang.

– Bà lên gác bảo cháu nó đánh cho. Trẻ bây giờ họ phấn sáp, chứ tôi với bà

thì thiết quái gì những thứ ấy, miễn sao cho trong nhà no ấm.

– Vâng, con cũng nghĩ như cụ.

Hàng bánh tôm rao ở ngoài cửa. Bà Cả và Châm chạy ra mua. Cẩm vừa toan đứng dậy theo ra thì Tuấn đã giữ lại ;

– Cô ngồi đây, tôi đánh Guitare Hawaienne cho cô nghe. Cô có thích đàn không ?

– Thích lắm, nhưng không có ai dạy.

– Để tôi dạy cô. Tôi dạy cô cả tập võ nữa.

Rồi hạ giọng, giảng từng câu để cố làm cho Cẩm tin :

– Cô mà tập chừng ba tháng thì người cô sẽ tròn lại, sẽ đẹp hơn thế này

bội phần. Tuy thế này cũng là đẹp lắm rồi.

– Có đã có tây học, cô đừng bắt chước cái lối ngượng không phải đường của nhà tôi. Cô nên nghĩ đến sắc đẹp và sức khỏe là hai báu vật quý nhất ở trên đời. Tôi sẽ đem lại cho cô, nếu cô chịu khó nghe tôi.

– Vâng, tôi sẽ theo ông. Nhưng ông hãy đánh đàn cho tôi nghe đi.

✱

Tuần hôm nay bức rức khó chịu hơn mọi ngày. Nhưng trong cái bứt rứt ấy, có hàm chứa một cái gì vui sướng, càng vui sướng bao nhiêu, càng bức rức bấy nhiêu.

Tuấn bức rức sung sướng vì Tuấn biết rằng Cẩm và Chính đang đợi mình ở trên gác sân để mình dạy tập thể thao. Chàng cởi bộ áo ngủ, mặc cái slíp đen, rồi với cái lược quệt brillantine chải đầu. Chàng chải một cách rất kỹ càng, ngắm nghía mãi trước gương. Tuy tóc còn ngắn, nhưng Tuấn cũng thấy ân hận rằng chiều hôm qua, chàng không nghĩ đến việc đi cắt tóc. Chàng cầm lược chải tóc mai cho đẹp xuống, rồi nghĩ thầm :

– Giá mình đi cạo đầu thì trông mình còn đẹp nữa.

Chiều hôm qua, biết rằng sáng nay Cẩm và Chính cùng xin mình dạy thể thao, chàng đã nghĩ đến tất cả, mà sao còn sót không nghĩ đến sự làm cho cái đầu đẹp ? Chàng đã mua hai cái khăn mặt bông to mới, chàng đã mua một cái slíp mới, chàng đã mua thêm hai quả

tạ nhỏ cho vừa sức Cẩm tập. Chàng chỉ nghĩ đến Cẩm, luôn luôn nghĩ đến Cẩm. Chàng không hiểu sao chàng lại kỳ quái thế? Chàng không hiểu sao chàng cứ nghĩ đến Cẩm một khi chàng đã có vợ và có con rồi. Nhiều lúc, chàng tự mắng:

– Bậy, bậy! Thế rồi thì chẳng ra thế nào !

Lúc nghĩ thế thì chàng bực dọc lắm. Sự bực dọc ấy phát lộ ra ở bàn tay cầm chiếc lược chải mau và mạnh.

Chàng ném lược, cầm chiếc áo tắm bằng bông. Nhưng đến khi cầm chiếc áo tắm thấy không được trắng mấy, Tuấn lại ném vào giường, Cẩm vội hai chiếc khăn mặt bông quay ra. Chàng hình như muốn mau mau thoát khỏi gian buồng mà mọi vật đều như đã biết rõ những ý nghĩ vẩn vơ của chàng. Chàng mau mau

muốn tránh cái gương nó phản chiếu đôi con mắt mà chàng nhận thấy chứa đầy những thèm muốn và những tư tưởng gian tà.

Gian tà! Thì Tuấn cho là gian tà một khi nghĩ đến một người con gái đồng trinh tin cẩn mình trong khi mình đã có vợ, không thể lấy được người ta.

Tuấn lên đến gác sân thì thấy Chính mặc quần cộc, đang cầm những quả tạ của mình giơ thử lên. Còn Cẩm thì vẫn còn mặc quần áo dài, đứng tựa vào lan can nhìn ra phía mặt trời mọc, cái phía mà mỗi khi Tuấn lên đến thang gác là phải nhìn ngay. Thấy Tuấn, Chính reo lên, Cẩm thì quay lại, hơi bối rối.

– Cô nhìn mặt trời mọc đấy à ? Ra bờ bể mà nhìn thì còn đẹp hơn. Kia, cô

chưa cởi quần áo ngoài ra ư? Cô đã mua combinaison rồi cơ mà.

– Vâng.

– Thế thì cởi ra đi. Việc gì mà cô thẹn, tôi chỉ là một ông thầy dạy võ, hay hơn thế, tôi chỉ là một người anh của cô.

Cầm còn dùng dằng.

– Kìa, cô trông cậu Chính. Thế kia trông có phải gọn gàng và có vẻ lực sĩ lắm không ?

Chính được Tuấn khen thế thích lắm, liền lại lôi áo chị :

– Thôi cởi ra tập đi. Việc gì mà thẹn.

Cái áo ngoài từ từ rơi, Tuấn giơ tay đỡ lấy.

– Thôi, cố một tý nữa là từ giờ

không bao giờ còn phải then nữa. Then vô lý! Cô phải nên nghĩ đến sắc đẹp và sức khỏe của cô. Một người anh bảo với cô như thế.

Cầm tay cầm dải rút dùng dằng:

– Nhưng nó trơ trên thể nào ấy !

– Việc gì mà trơ trên, có ai đâu.

Rồi Tuấn tiến lên một bước như muốn cởi hộ cho Cầm. Cầm sợ hãi lùi lại một bước.

– Đấy thế thì có sao.

Tuy nói thế, nhưng không hiểu sao Tuấn thấy hơi ngượng, quay đi, rồi lại quay lại. Tuấn gác chân lên quả tạ, nhìn Chính và Cầm đứng trước mặt mình rồi nói :

– Trước khi dạy cậu và cô tập, tôi tưởng cần nói một vài câu. Tập thể thao nếu mà không có một tinh thần thể thao thì tôi tưởng còn khiếm khuyết. Tinh thần thể thao chú trọng nhất về kỷ luật. Sự tôn trọng kỷ luật đem đến cho người ta nhiều đức tính khác.

Tuấn nói đến đấy, liền nhìn vào mặt Cẩm lúc ấy đang nhìn chòng chọc vào chàng. Cái nhìn ấy làm cho Tuấn bối rối. Trong đầu như rỗng đi. Chàng không biết mình đã nói gì và bây giờ cần phải nói gì nữa. Đang nói, chàng bỗng tịt ngắc, há hốc mồm nhìn Cẩm. Chàng thấy có một làn khí nóng vừa mới ở dưới người đưa lên mặt. Thấy mình không nói được nữa, đã bối rối, Tuấn lại càng bối rối. Lại một nỗi nhìn con mắt Cẩm, chàng có cái cảm tưởng rằng nàng biết mình bối rối vì nhìn thấy nàng nhìn mình, Tuấn

lại càng cuống quit, ấy thế là chàng quên phăng cái tinh thần thể thao.

– Tập thể dục để cho nở da thịt, gân cốt, có nhiều phương pháp nhất định của nhiều võ sĩ và y sĩ đã đặt ra. Nhưng theo ý tôi thì tôi cho cái phương pháp Desbonnet là tốt hơn cả, vậy tôi dạy cô và cậu cái phương pháp ấy. Ngoài sự tập thể dục, cô, cậu lại còn phải biết một vài tiểu tiết cần dùng để phụ giúp vào thì sự tập tành mới có nhiều kết quả tốt. Mà nếu cứ theo như thế suốt đời thì càng tốt lắm lắm.

Tuấn cứ nói, Cẩm và Chính cứ kính cẩn đứng nghe.

– Mỗi buổi sáng, người ta muốn khỏe phải cần có ba thứ tắm, người Tây gọi là “les trois bains” – le bain d’eau froide, le bain d’air et le bain d’eau au dedans.

Sáng dậy, cái việc đầu tiên là phải uống một cốc nước lã lọc. Uống từ từ để cho nước thấm vào ruột gan. Rồi cởi quần áo ra không khi để cho da thịt mình được... quất vut bởi khí giời trong trẻo của buổi sáng và phổi được...

Chính ngắt lời :

– Có phải chúng tôi đứng thế này thì gọi là “bain d’air” phải không ông?

– Chính đấy. Cô và cậu đừng nên sợ rét. Tập xong thế này, mồ hôi hơi nham nháp, nhảy ngay vào buồng tắm, không cần tắm lâu. Nhưng nhớ phải xát tay, xát ngực, xát đùi cho nóng lên. Xát tới đỏ lên càng hay. Đây thế gọi là ba phép tắm để giữ sức khỏe.

– Bây giờ, tôi còn dặn cô, cậu một điều: không bao giờ, nên ăn no quá, và

không bao giờ nên tập quá độ. Tập tuy tốt, nhưng tập quá độ thì có thể thành ho lao. Lúc nào thích tập, buổi sáng, và trước khi đi ngủ, tập chăm chú chừng mười mười lăm phút rồi thôi. Trong sự tập thể dục, cái cử chỉ hô hấp là cần nhất. Để cho to phổi, để cho ngực nở, để cho khí giới vào được nhiều. Đương tập mệt, biết làm cử chỉ hô hấp thì chỉ bốn, năm cái là khỏi mệt ngay. Thôi dần thế là đủ rồi, bây giờ chúng ta tập.

Cẩm và Chính còn ngượng ngịu lắm. Giơ tay, giơ chân nhiều khi chênh choạng muốn ngã, và tập sai nhiều. Tuấn còn chưa dám mớ vào người Cẩm để chữa những điệu bộ sai lầm ấy cho nàng. Tuấn chỉ sửa cho Chính, hay giả hoặc, chàng đứng gần sát vào Cẩm rồi làm để cho Cẩm nhìn và bắt chước.

Tập được chừng bảy phút, thấy hai người đã hơi mệt, Tuấn liền bảo :

– Tập như thế để da thịt có thể nở theo một quy định mỹ thuật, nhưng ta còn có cách tiêu khiển để cho gân cốt được dẻo. Đó là phận sự của những môn thể thao như đánh quần, đánh bóng, hay tập barre fixe, chạy và nhảy. Nhưng đây đất chật thì chỉ có cách nhảy đây.

Tuấn cầm một chiếc thùng nhảy cho hai người xem.

Cầm nhảy một lát thấy chóng mặt, hai má đỏ bừng, trông lại càng đẹp.

– Thôi, tôi chóng mặt lắm rồi.

– Mới tập thì nó mệt thế, nhưng dần dần quen. Bây giờ, cô làm mấy cái cử chỉ hô hấp tôi dạy cô lúc nãy đi nào, cô sẽ thấy hết mệt ngay.

Cẩm làm xong liền bảo Tuấn :

– Ủ, công hiệu thật, tôi thấy đỡ mệt và tim tôi hết đập mạnh rồi.

– Hôm nay thế là xong rồi chứ ?

– Xong rồi, bây giờ có nên đi tắm,

Tuấn xuống thang, Cẩm quay vào nhà. Châm rất tin chồng, không ngờ đến những điều nghĩ quắt quéo ở trong đầu Tuấn, chỉ hỏi:

– Cô Cẩm cô ấy tập có khá không ?

Tuấn đang ngăn người nghĩ ngợi giật mình.

– Mới tập thì ai chẳng ngượng ngịu loáng choáng y như mợ tập lần đầu. Nhưng dần dần thì quen ngay. Mợ đẻ song lần này, tôi cũng phải bắt mợ tập cho nó thon người lại.

Vừa nói, Tuấn vừa băng khuâng nghĩ đến khi hai vợ chồng mới lấy nhau, Tuấn nghĩ đến cái tối nhập phòng mà Châm còn là một thiếu nữ thơ ngây then thò. Càng nghĩ thì cái hình ảnh của Châm càng biến đi dần để nhường chỗ cho cái hình ảnh của Cẩm.

Tuấn thấy thèm khát cái thân thể nõn nà và tươi trẻ của Cẩm, dẫu rằng lòng thèm khát ấy đi đôi với lòng hối hận. Hối hận với người vợ hiền đã yêu đương mình. Hối hận với bà Cả đã tin cần mình. Hối hận đối với Cẩm là người mà chàng biết chắc rằng có nhiều mỹ cảm đối với mình. Nhưng mạnh mẽ nhất là lòng hối hận đối với mình vì trong hai mươi sáu năm giờ nay, Tuấn chẳng làm một điều gì quất quéo để cho phải hối hận cả

Tuy hối hận, nhưng lúc này lòng thèm muốn thắng. Nghĩ đến Cẩm, Tuấn

thấy sướng, mặc dầu chàng nhận thấy cái sướng ấy hạ thấp mình xuống trước con mắt mình.

*

Chàng khoan thai lên gác. Cửa gác mở, chàng nhìn thấy Cẩm đang ngồi ngay trên đi văng nhìn ra đường,

Thấy thế, Tuấn sung sướng lạ lùng tự nhủ:

– À cũng như mình.

Chàng đứng ngắm cái búi tóc của Cẩm một lát, rồi se sẽ tiến vào. Lúc ấy hình như Cẩm đang bị một điều nghĩ gì thu hết thần trí, nên Tuấn đi đến sau lưng mà nàng không hay. Đến khi nghe tiếng Tuấn, nàng sẽ rú lên quay lại. Nhưng nàng lại trấn tĩnh được ngay :

– Ông làm cho tôi sợ hết hồn !

Tuấn nhìn Cẩm bằng một cái nhìn say sưa. Im lặng.

Cả hai người thấy cần phải nói ngay một câu gì để phá tan cái im lặng nặng nề ấy, nhưng cả hai đều không tìm thấy câu gì để nói. Mãi một lúc lâu, Tuấn mới nói được :

– À, trưa hôm nay, cô có tiêm thuốc thì trước bữa ăn cơm cho xuống gọi tôi, chứ ăn cơm rồi tiêm không tốt. Hay cô muốn tiêm bây giờ thì để tôi xuống lấy kim và ống tiêm.

Cẩm sợ hãi chối :

– Thôi để đến trưa, thôi để đến trưa. Bây giờ tôi đã uống sữa rồi !

Giăng giữa đỉnh đầu. Các mái nhà như trắng sữa. Các tiếng ồn ào của thành phố dần dần biến đi. Trên gác sân chỉ có ba người: Tuấn, Cẩm và Chính.

Chính thì ngồi bắt chéo chân nhìn sang sân những nhà bên cạnh. Cẩm thì nằm ngửa trên cái ghế vải, tay mân mê con Minet. Còn Tuấn thì ngồi cạnh gảy đàn Guitare hawaïenne.

Tiếng đàn réo rất như tìm đường để bay lên cung giăng, Cẩm nằm, mắt lim dim nhìn giăng, có cảm tưởng rằng tiếng đàn từ trên ấy đưa xuống. Tuấn đánh xong một bài, ngừng tay quay lại nhìn Cẩm.

– Hôm nay anh đánh đàn hay quá.

– Tại giăng và tại em đấy. Anh nhìn

giăng và nhìn em nằm dưới giăng...

Nói đến đây, Tuấn lặng im nhìn Cẩm để hưởng cái nhìn say sưa của Cẩm nhìn mình.

Làn môi thắm sẽ hẻ:

– Anh cả có óc thi sĩ, hay em là tiên nga đấy.

– Tiên nga, tiên nga của anh.

Chính hình như chán những cảnh của những góc sân, quay lại :

– Hằng nga chứ tiên nga à? Thế cũng đòi là thi sĩ.

– Ủ thôi tao là hằng nga, anh Tuấn là thi sĩ dốt, nhưng mày là thằng cuội.

Chính nháy tự ghế xuống, chạy đến, đè Cẩm ra cù:

– À, lại dám bảo người ta là thằng cuội. Thằng cuội này! Thằng cuội này!

Cầm cười rũ lên từng cơn, rồi quái đầu lại gần chỗ Tuấn ngồi :

– Anh bệnh em với, không nó cù chết em bây giờ.

Tuấn thấy đầu Cầm đã ra khỏi ghế, liền ngồi sát lại đỡ đầu Cầm :

– Kìa, coi chừng gãy cổ. Ai bảo chế nó là thằng cuội thì nó đừng cù cho à ? Đáng kiếp, nó có nói dối như cuội đâu mà lại bảo nó là cuội.

Thằng Chính được thế, lại càng cù. Cầm vừa giãy, vừa cười :

– Anh cũng bệnh nó à?

Tuấn nắm chặt lấy tay Cầm :

– Anh chả bệnh ai cả. Anh chỉ bệnh lẽ phải.

Tiếng me...eo, m...eo inh ỏi

– Thôi thằng ranh, mày đê chết con mèo của tao rồi!

Cầm nhồm dậy toan đánh thì Chính đã chạy vào trong nhà,

– Anh xem hình như đầu con mèo của em bị thằng quỷ con đê phải, sưng đấy.

– Đâu, có sưng đâu. Thôi đừng gọi nó là quỷ con, nó nghe thấy nó lại cù cho mệt. Mà em mệt thì lại chỉ khổ anh.

– À, anh cả gảy bài “Clair de lune” cho em nghe đi.

Cái tiếng anh cả có một lịch sử. Nó bắt đầu từ hôm bà cả nhận Tuấn làm con

nuôi. Cả hai người đều vô lấy cơ hội để lấy cơ thân nhau, để cho thỏa mãn một cảm giác mà cả hai đều không dám thú với mình. Trong lúc vắng, cái tư tưởng yêu đương vụt hiện đến, hai người đều cố xua đuổi đi. Nhưng gần nhau, hai người lại thấy nó kéo đến xâm chiếm.

Hai người lao đầu vào chơi hú tim với nó bằng cách trêu mếu nhau như anh em. Cẩm thấy sung sướng được làm nũng Tuấn, mà Tuấn cũng thấy sung sướng để cho Cẩm làm nũng mình. Cả hai đều chơi đùa với lửa mà không tự biết. Còn bà Cả và Châm thì vô tình đã không biết rằng mình đổ dầu thêm cho lửa. Sự bà cả nhận Tuấn làm con nuôi do Châm gây nên. Hồi ấy, nàng ở cũ con Chi. Bà cả săn sóc tới nàng như một người mẹ săn sóc cho con gái. Bà cả làm thế một là vì yêu cái tính nết của nàng, hai là vì cảm

kích tấm lòng tốt của Tuấn đối với gia đình mình. Tuấn dạy Cẩm tập võ, Tuấn dạy Chính học, nhất nhất việc gì ở nhà bà cả, Tuấn cũng coi như việc nhà mình. Tuấn sốt sắng như thế là vì tấm lòng yêu của mình đối với Cẩm. Nhưng tấm lòng yêu ấy, Tuấn không dám tự thú với mình, cũng như Cẩm không dám nghĩ đến những ảnh hưởng của sự gần gũi ấy về sau này.

Tuấn không dám thú vì chàng ghê sợ những sự rắc rối gây nên, ghê sợ tấm lòng hối hận. Còn Cẩm không dám tự thú vì Cẩm mới có mười bảy tuổi, còn ngây thơ chưa biết.

Hôm ấy, Châm mới ở nhà hộ sinh về. Châm nằm ở trên giường. Tuấn, Cẩm và Chính thì xúm xít ở chung quanh. Bà Cả thì đang tắm cho con Chi ở dưới đất. Lúc bà Cả tắm xong đặt Chi vào giường

thì Châm liền nắm tay bà Cả mà bảo:

– Chúng con ở đây xa xôi, mà được cụ chăm nom cho thế này thật không còn biết lấy gì để tạ ơn.

Châm nói xong rơm rớm nước mắt, bà Cả cũng rơm rớm nước mắt.

– Thôi chị em giúp nhau, có gì mà bà phải nặng lời.

– Con đâu dám thế, chúng con còn trẻ tuổi, chỉ đáng tuổi con cụ.

Bà Cả ngập ngừng một lát, rồi vùng nói :

– Hay nếu ông bà bằng lòng thì cho phép tôi nhận ông làm con nuôi đi.

– Thế thì còn gì bằng!

Chính nghe nói thế vỗ tay, rồi chạy lại sát đầu vào lưng Tuấn :

– Thế con phải gọi ông Tuấn bằng anh nhỉ, me nhỉ ?

– Gọi bằng anh cả.

– Chị Cẩm cũng phải gọi bằng anh phải không me ?

Tuấn ngẩng đầu nhìn Cẩm, ngượng ngịu, ngượng ngịu vì cái cảm tình của bà Cả đối với gia đình mình. Chàng bỗng thấy như đắc tội với bà Cả là người đã quý mến mình, đắc tội với Châm là người đã quá tin cậy mình.

Những ngày đầu, Cẩm chưa dám gọi Tuấn bằng anh, nhưng nàng không gọi bằng ông, nàng xoay câu chuyện để có thể gọi trống không. Rồi một hôm, trong một khi gần gũi, khoái cảm bỗng bột, nàng thốt ra tiếng “anh” đầu tiên. Nàng thấy nhẹ nhõm, cái tiếng anh ma

quái ấy với những hình ảnh nó gây nên làm cho nàng ngây ngất đến mấy ngày. Rồi từ đấy, nàng sống quen với nó, mà Tuấn cũng sống quen với nó. Rồi thì hai người không thể tìm thấy cái vui một khi không có nó. Rồi thì từ đấy, bất cứ ở đâu cũng anh anh em em riu rít.

Rồi thì bốn tháng sau, Châm phải về quê lấy thóc nợ, đem cả thằng Quý với con Chi về.

– Chị Cả về quê thì anh Cả lên ăn cơm với me. Một mình vẽ vờn thối nấu làm gì cho nó tốn.

Rồi trong hơn một tháng, Tuấn tha hồ để cho Cẩm chiều và làm nũng. Mới hừng sáng, Cẩm đã xuống dựng Tuấn dậy lên gác sân tập võ. Rồi Cẩm pha sữa cho Tuấn uống. Đến chiều Tuấn rửa Cẩm với Chính đi chơi. Buổi tối, Tuấn dậy

Chính học bài, dạy Cẩm học đàn. Tối nào nóng cả ba lại rủ nhau ra gác sân đàn hát. Nhiều khi Tuấn yên trí như mình là anh ruột của Cẩm. Mà bà Cả thì cũng yên trí như Tuấn là con đẻ của mình. Vì thế, trong sự thân mật của chàng đối với Cẩm, bà không thấy cái gì là khác mắt. Bà để cho Tuấn tha hồ dắt Cẩm và Chính đi chơi, tha hồ gần gũi nhỏ to với nhau. Có nhiều lúc bà thấy ba người ôm nhau đứng ở gác sân, bà cũng chẳng lấy làm chú ý. Bà chỉ bảo Tuấn :

– Anh cả chiều chúng nó vừa vừa chứ, không chúng nó hư, mẹ bắt đền đấy.

Cẩm cười béo tai Tuấn :

– Đấy mẹ bảo thế này, anh cả có chiều em nữa không ?

Tuấn ghé mắt sát hằm vào tai Cẩm :

– Em anh hư thế nào được. Vì biết thế cho nên anh cứ chiều.

Tuấn sung sướng để cho Cẩm đấm, để cho Cẩm rửa yêu. Và cứ muốn được Cẩm bắt đền những cái hôn, nên Tuấn cử trêu như thế luôn.

Tuấn đang gảy đàn, Cẩm đang ngây ngất nằm nghe thì thấy thằng Chính chạy ra ném hai quả lê vào lòng Cẩm.

– Thế nào trong ấy đã sắp thôi tổ tôm chưa ? Me được hay thua ?

– Me được hơn chục bạc.

– Cho lê thì mày phải đưa dao cho chị chứ, không chị gọt bằng gì.

– Chị vào mà lấy lấy, chị chỉ được cái khỏe sai.

Cẩm không muốn dậy liền bảo Tuấn:

– Anh cả bảo thằng Cuội nó vào lấy dao cho em đi.

– Thôi em Chính, chịu khó lấy cho chị một tý.

Chính chạy lại củng vào đầu Cẩm :

– Chỉ được cái xui anh cả sai người ta là giỏi không ai bằng.

Chính đem dao ra, rồi lại chạy vào. Cẩm gọt lê, rồi gọi Tuấn lại gần :

– Anh cả ăn lê đi cho nó trong giọng.

Đang gẩy đàn cầm lê bấn tay, nhớp nháp khó gẩy lắm.

Tuấn nói thế, vì chàng biết rằng mỗi khi nói thế thì bao giờ Cẩm cũng Cẩm lê để vào tận miệng cho mình.

Cầm cầm miếng lê giơ lên. Tuấn há mồm, nhưng Cẩm lại rút tay lại:

– Anh phải nhận rằng không phải có sợ bắn tay không gây đàn được, mà chính vì anh muốn em mớm cho anh tận miệng.

Tuấn nhe răng cười:

– Cho người ta ăn đi, thèm rõ rãi ra rồi.

Hai người đang ăn lê thì bà cả đi qua sân để xuống nhà:

– Hai anh em làm gì đấy? Coi chừng khuya sương xuống, cảm thì khốn. À anh cả vào cầm bài cho mẹ, chứ không thể chắc ở thẳng Chính được.

Tuấn đứng dậy một cách tiếc rẻ:

– Anh cầm bài rồi mau mau ra nhé, giảng hôm nay đẹp lắm. Anh phải hát cho em nghe.

Tuấn lảng lạng nhìn giảng, nhìn Cẩm rồi thở dài quay vào.

Tuấn Cẩm bài, nhưng không để ý vào bài, chàng chỉ mong nóng mau mau bà cả ở dưới nhà lên để chàng giả bài mà ra sân. Bà cả qua sân thấy Cẩm đang nằm một mình gây đàn liền hỏi;

– Anh cả đâu ?

– Thì me vừa bảo anh cả vào cầm bài cho me, me đánh bài là mê mê.

Tuy nói thế, nhưng nàng chỉ mong mỗi cho mẹ nàng mê bài luôn để cho nàng được tự do gần gũi với Tuấn những đêm như đêm nay.

Rồi khi Tuấn ra :

– Ô kìa, me vào đã lâu cơ mà.

– Anh đang đánh dở ván bài, mà me thì dở ăn giầu.

– Anh có sốt ruột không?

– Cũng khá. Để em, để giảng ở đây mà vào trong nhà ngồi, ai không sốt ruột.

– Anh hát cho em nghe đi. Anh chưa bao giờ hát cho em nghe trong một đêm giảng cả. Trong nhà đang đánh bài, hát om lên, cụ lại cho gọi vào đi ngủ thì uống mất một đêm giảng đẹp.

Thắng Chính đã chạy ra :

– Me bảo chị vào me bảo gì.

Cầm vội vàng đứng dậy, sung sướng như người vừa thoát được một tai nạn. Mà Tuấn thấy Cầm đi vào cũng sung sướng như người vừa thoát được một tai nạn.

Hai người đang sống say sưa trên con đường tuy nguy hiểm, nhưng thú vị thì được tin Châm ở nhà quê thu thóc xong sắp ra.

Cái tin ấy cắn vào trái tim hai người như một cái lưỡi câu.

Thôi thế là từ nay hết những phút thân mật mà người ta hòa cảm giác vào nhau! Những cử chỉ thân mật một người mê mù quáng không lấy làm chướng, chứ nó không thể giấu được con mắt một người vợ dẫu là một người vợ hiền lành và thật thà như Châm.

Mà cũng bởi người vợ ấy là một người vợ hiền lành và thật thà, suốt đời tận tụy với nghĩa vụ, nên người ta lại càng không thể để cho nhìn thấy những cái nó có thể làm phiền lòng.

Sự nhận xét rõ ràng từ nay hai người không thể sống một cuộc đời thân mật, tuy là thân mật trong tình anh em, làm cho cả hai đều phải nhìn kỹ lại hành vi trước kia của mình. Họ đều nhận thấy rằng họ đã đi vào quá sâu trên con đường nguy hiểm.

Họ rùng mình. Lui lại thì đau thì khổ mà tiến lên thì lại đau, lại khổ thêm. Họ sẽ đưa nhau đến một con đường tắc tị. Mà nếu muốn tìm lối ra thì phải tạt sang bụi gai đồng lộ.

Bỏ vợ, Tuấn không thể. Tuấn yêu và thương hai con lắm. Mà như thế, Cẩm cũng chẳng chịu nào. Lấy làm lẽ là một điều không thể nữa. Cái địa vị cao sang của Cẩm không cho người ta bàn tới. Bỏ nhau, xa nhau, cả hai đều thấy đau quặn ruột. Mà lấy nhau, họ đều không dám nghĩ đến, nghĩ đến để làm gì, vì họ đều

biết rằng không thể thực hành được.

Cái tin Châm ra như bóng một con diều hậu đuổi hết những tiếng riu rít của đàn gà con. Rồi gieo vào trong thâm tâm họ những hãi hùng, lo lắng.

Sa-lông bà cả từ đấy vắng tiếng đàn, tiếng hát. Mà ở gác sân, người ta chỉ tập võ lấy lệ, chứ không sốt sắng và vui vẻ như trước nữa. Mầm tội lỗi đã như mọc, đầu độc cả những ý nghĩ đứng đắn, cả những tư tưởng đẹp đẽ. Nó đầu độc cả đến tấm lòng vui. sống. Cả những sự tử tế thật thà của lòng người.

Tối hôm ấy, trái với mọi ngày, tám giờ, Tuấn chưa lên gác dậy Chính học. Cầm ngổi thờ trên đi-văng tuy nóng ruột, nhưng cũng chẳng dám hỏi mình xem duyên có vì đâu Tuấn chưa lên, cái duyên có ấy tuy nàng chỉ biết một cách

mơ hồ, nhưng chắc chắn là bi đát.

Những câu hỏi của thằng Chính càng làm cho nàng rối ruột. Càng rối ruột hơn khi nàng nghĩ đến buổi cơm ban chiều, mặt Tuấn buồn rười rượi. Cái buồn của Tuấn lây cho mọi người. Trong sự cười nói, có một miễn cưỡng nó làm cho Cẩm khổ sở, khổ sở vì phải nghĩ đến những hành vi trái phép của mình trước kia.

– Kìa anh cả làm sao mà bây giờ chưa lên. Bận gì. Để em chạy xuống xem nhé.

Cẩm vội gạt đi.

– Chắc anh cả có khách.

– Không có khách nào cả.

– Thì để rồi anh cả lên, xuống làm gì.

Bà Cả đang ngồi ở sập bày trận bằng cổ tổ tôm, ngừng tay hỏi :

– Ở kìa, anh cả sao chưa lên? Hay đi chơi đâu.

Rồi chẳng kịp để cho ai giả nhời, bà đã cười khanh khách :

– Thôi tao hiểu rồi. Ý hản anh cả đang xếp dọn nhà cửa để chờ chị cả mai lên.

Câu nói ấy làm cho Cẩm nhìn rõ thấy một sự thực chua chát.

Rồi bỗng nàng thấy tức tối. Tuấn có thể bận việc gì, chứ không thể bận về việc ấy.

Tuấn không thể quên những kỷ niệm đẹp đẽ của ngày hôm qua, ngày hôm kia một cách mau chóng như thế. Tuấn không thể chóng phản bội và giả nhời những cảm tình của nàng bằng một cách phũ phàng như thế.

Nghĩ đến đây, nàng lấy làm lạ cho mình:

– Ô hay, mình có yêu anh ấy đâu, anh ấy có yêu mình đâu, hai bên có gần bó với nhau đâu.

Cắm mắt môi, đắm vào đầu để hình phạt sự kỳ quái của mình, và để đuổi đi những ý nghĩ đen tối cứ xô nhau kéo đến.

Tuy thế, nhưng mười phút sau, không thấy Tuấn lên, nàng cũng vẫn thấy tức bực khó chịu. Một ý nghĩ nàng cố đuổi đi, nhưng ác nghiệt thay, nó kéo đến : “Tuấn có thể vì có gì khác, chứ không thể vì có xếp dọn để đón vợ mà không lên với mình”. Cái ý nghĩ ấy nhiều khi làm cho nàng cháy ngực. Rồi không chịu nổi được, nàng vùng vằng đi xuống thang. Thằng Chính muốn theo xuống, nàng cau mày quát đuổi nó lại.

Thằng bé ngơ ngác không hiểu, vì từ xưa đến nay, chị nó không bao giờ nổi nạt nó như thế. Cẩm rón rén đi thật khẽ, dò xem Tuấn làm gì. Nàng cũng không hiểu rằng nếu thấy Tuấn đang dọn dẹp để đón vợ thì nàng sẽ nói thế nào, xử thế nào. Nàng chỉ cảm mơ hồ rằng nếu Tuấn mà làm như thế thì nàng sẽ ghét Tuấn, ghét lắm lắm. Nhưng trong cái ghét ấy có xen vào một cái buồn vô hạn.

Nàng rón rén đến phòng khách, không thấy Tuấn. Nàng nhìn kỹ chung quanh thì chẳng thấy có gì thay đổi cả. Không sao sự nhận xét ấy bỗng làm cho khối buồn đang đè chũu lên lòng Cẩm như vợ đi được ít phần.

Nàng rảo cẳng vào phía buồng ngủ. Đến cửa buồng, nàng dừng lại sẽ ngoái cổ nhìn vào, cố để trông thấy Tuấn mà không cho Tuấn thấy. Lúc ấy, Tuấn đang

ngồi bỏ gối, mắt lim dim như đang nghĩ ngợi điều gì. Mà mặt thì tái ngắt như đang bị một mối buồn lo kéo đến tim gan.

Nhìn thấy Tuấn buồn, Cẩm rạo rức một vui sướng, nàng sẽ lùi ra. Nàng thấy thương Tuấn bội phần, nàng thấy một sự cần dùng phải an ủi Tuấn, phải cắt mối buồn đi cho Tuấn. Ra đến giữa sa-lông, nàng sẽ đăng hăng lên, rồi mới quay về phía buồng. Vào đến cửa buồng thì vừa gặp Tuấn ra :

– Anh cả mệt hay sao mà không lên dạy chúng em không thấy anh lên em nóng ruột quá. Kia trông anh như mệt.

– Phải tôi hơi khó chịu trong người.

Cẩm sẽ đặt tay lên trán Tuấn :

– Ủ hơi nóng nóng. Thôi anh đi vào giường nằm nghỉ đi.

Rồi nàng ép Tuấn phải nằm xuống giường. Nàng lấy cái chăn đơn đắp lên cho Tuấn.

– Để em lấy dầu bạc hà xoa cho anh và pha chè tầu với rượu Rhum cho anh uống. Không, tôi có làm sao đâu.

Nàng làm như không nghe thấy, vội vàng chạy lên gác xách chai rượu Rhum và lọ dầu xuống. Chỉnh cũng xuống theo :

– Em bảo thằng nhỏ đun nước để pha chè cho anh uống.

Nàng lật chăn lấy dầu xoa chân và lưng cho Tuấn. Nét buồn ở mặt Tuấn biến dần. Cầm đặt tay lên ngực Tuấn.

– Anh nên nhớ rằng cái sức khỏe của anh can hệ cho nhiều người lắm đấy. Anh phải nên giữ gìn, anh mà ốm thì có người khổ lắm đấy.

Rồi chỉ tay vào trán Tuấn:

– Em không bao giờ muốn cho anh buồn vì bất cứ một cơ gì, anh hiểu chưa.

Trong mỗi người đàn bà, sẵn ẩn một người mẹ nhờ linh khiếu rộng hiểu mà sẵn lòng đại lượng, Vì hiểu bằng linh khiếu, nên họ không cần biết xem bởi cơ gì mà đại lượng, họ chỉ thấy cần phải đại lượng mà thôi,

– Mai chị em lên phải không? Mai chúng mình rủ chị cả đi xem mặt giò lặn ở Sáu Kho cũng như hôm nọ chúng mình đã đưa nhau đi xem mặt giò mọc. Chúng mình bảo thằng xe kéo cả thằng

Quý, con Chi đi, nghe không anh ?

Cẩm đã cất hẳn sự ngượng ngùng cho Tuấn về sau này, một khi chàng đứng trước mặt vợ và Cẩm. Chính ở trên gác xuống:

– Có người rủ mẹ đi đánh tổ tôm chị ạ.

– Mẹ đã đi chưa?

– Chưa, mẹ còn sắm sửa. Mẹ đi thì mẹ vào thăm anh cả chứ.

Năm phút sau bà Cả xuống:

– Anh làm sao đấy, một xoàng thôi chứ. Con Cẩm, mày trông nom anh cho cẩn thận nghe không. Không mai chị Cả lên bắt đền thì tao không biết đầu đấy.

Bà nói xong quay ra. Câu nói vô tình của bà lại có cái mãnh lực kéo những

đám mây đen đến che phủ tâm hồn hai người, mà vừa lúc này họ đã xô được đi.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau không nói.

Họ đều như thoáng thấy đau buồn và hối hận hiện lên trong mắt nhau. Thằng nhỏ bưng ấm nước sôi vào.

– Em cũng uống với anh chứ.

– Em chỉ uống nước chè tàu với đường thôi, chứ em không uống rượu.

– Tại làm sao ? Em không hiểu rằng chúng ta cần phải say sưa ư ?

Câu hỏi ấy là một lời thú nhận gián tiếp của cảnh ngộ éo le.

Tuy biết thế, nhưng Cẩm vờ không hiểu hỏi tự nhiên :

– Tại làm sao chúng ta lại cần phải uống rượu để say sưa ? Mà say sưa để làm gì? Em tưởng con người ta chỉ có tình mới hưởng được hết thi vị của đời. Nhưng anh đã muốn em uống rượu thì em cũng uống. Em uống để mà tỉnh chứ không phải để mà say đâu đấy. Và anh cũng nhớ đừng có say. Em rất ghét người say.

Tuấn uống một cốc đầy nước chè pha rượu Rhum. Mặt chàng dần dần đỏ. Cầm liền bảo:

– Thôi bây giờ uống rượu rồi thì cần phải đắp chăn ngủ đi cho nó ra mồ hôi. Em cũng phải lên buồng ngủ đây.

– Em hăng ở đây với anh một lúc nữa. Anh chưa ngủ được đâu.

Trong một người đàn bà thường có

một văn sĩ trào phúng, lúc nào cũng muốn làm trí khôn. Làm trí khôn cả trong sự đau khổ, cũng như trong sự sung sướng. Cầm quay ra đến cửa buồng còn ngoái cổ lại cười một cách hóm hỉnh :

– Anh cần phải ngủ cho khỏe để mai đón chị ấy chứ, không chị ấy thấy anh hốc hác lại bắt đền em không trông nom anh chu đáo.

Tuy khoái về chỗ đã nói được một câu để trêu chọc Tuấn, nhưng Cầm cũng thấy lòng buồn sau khi đã nói dứt lời.

Tuấn cố ngủ, song không sao ngủ được. Nghĩ đến đêm nay là đêm cuối cùng mà chàng còn có thể thân mật đối với Cầm, chàng cho sự bỏ phí là một điều không thể tha thứ. Nằm chừng mười lăm phút thấy mặt nóng và chân tay bức rức, chàng không chịu được. Lại tiếng đàn

Cầm đương tập ở trên gác.

Chàng tung chăn dậy lên gác.

– Ô kìa, anh điên hay sao mà đang mệt lại không ngủ.

– Anh không điên đâu. Nhưng anh không ngủ được thì bảo sao.

Cầm mỉm cười:

– Ai bảo anh bỏ. Anh ngủ đi cho khỏe rồi mai chị về thì chúng ta lại sống như mọi ngày...

– Nhưng anh nhất định không đi ngủ, anh nhất định cứ ngồi đây thì em bảo sao.

Thằng Chính không biết gì thấy thế liền nói leo:

– Thế thì anh đánh cờ ngỗng với em đi.

Cắm cầu nó thì nó liền gắt:

– Cái chị này rõ hay. Anh không muốn ngủ lại bắt anh đi ngủ. Lại cấm cả người ta đánh cờ với anh nữa.

Tuấn cười ha hả:

– Thế có phải chị kỳ quái không nhỉ. Cậu nói chi lý, đem bàn cờ ra đây.

Không làm sao được, Cắm phải ngồi cạnh Tuấn rồi mách nước đi, thằng Chính lại gắt :

– Đánh thì không đánh. Đến khi người ta đánh lại đến phá đám. Anh cả tát cho chị ấy một cái.

Tuấn giơ cao tay.

– Thách đấy, hai anh em, ai dám mó vào tôi thì cứ là sút mặt với tôi!

Tuấn đặt sế tay xuống má Cẩm:

– Á à, chỉ được cái dọa cao.

– Chứ sợ !

– Dọa thế tôi không lo, vì em cào thì anh không sợ.

– Thế anh sợ cái gì?

– Anh chỉ sợ má em đau.

Nàng cau mày khó chịu :

– Anh còn say hay sao đấy ?

Nàng nói xong quay đi, Tuấn không dám giữ lại, chăm chú ngồi đánh cờ với Chính và mong mỗi Cẩm lại ra.

Hình như Cẩm cũng thấy rằng sự thân mật của nàng với Tuấn chỉ còn có đêm nay nữa, rồi từ đây lại phải sống một cách lạnh nhạt với nhau thì tội gì mà bỏ

phí. Nàng cũng lại tung chăn đi ra.

Thấy Cẩm, Tuấn liền nghĩ ngay: “Cũng giống mình, ngủ thế nào được”. Rồi quay hỏi Cẩm:

– Anh tưởng em giận anh, anh lo quá.

– Anh làm gì mà em giận.

Lần này, nàng không ngồi cạnh Tuấn. Nàng ngồi xa, lấy sách đọc. Nhưng nào có thấy chữ gì.

Thằng Chính đánh mấy ván mồi rồi đi ngủ. Tuấn vẫn chưa xuống nhà, cứ ngồi lì ra đấy. Thấy Cẩm nét mặt nghiêm, chàng cũng không dám gọi chuyện. Cẩm thì nửa muốn đuổi chàng đi xuống, nửa muốn giữ lại, nhưng nàng chưa biết quyết định bề nào, thành thử nàng trốn sự quyết định bằng cách vờ xem sách,

mà trong lòng bồn chồn bởi cái ý nghĩ Tuấn đương nhìn chòng chọc vào mình.

Sự lặng im ngời ngó nhau như thế không biết sẽ đưa hai người đến đâu, nếu không có tiếng bà Cả gõ cửa.

Nghe tiếng gõ cửa, cả hai đều giật mình, vì đều thấy rằng mình có tội. Cả hai đều không muốn cho bà cả nhìn thấy còn thức ngồi với nhau trong một căn phòng vắng vẻ. Chẳng bù với trước kia, lòng còn trong sạch đêm khuya hai người cứ ngồi đàn hát và nói chuyện với nhau như thường. Cẩm vừa toan giục Tuấn đi xuống, thì Tuấn đã đứng dậy.

– Thôi anh đi ngủ.

– Vâng anh đi ngủ.

Hình như họ cùng thấy bên lên vì một điều gì không biết. Mà giọng thì

hình như ngượng ngùng.

Tuấn vừa đặt mình xuống giường đã thấy bà Cả đẩy cửa vào :

– Thế nào, anh cả đã đỡ chưa ? Có ngủ được nhiều không đấy ?

Không hiểu sao Tuấn thấy một sự cần dùng phải giấu giếm, phải nói dối :

– Thưa mẹ, con ngủ được nhiều lắm.

Nhưng vừa mới nói dối xong, thì Tuấn vụt nghĩ nhớ ngày mai thằng Chính bép xép, mà bà Cả biết rằng mình ở trên gác với Cẩm từ lúc bà đi, cho đến lúc bà về thì bà sẽ nghĩ thế nào. Tuấn lại buộc lòng nói dối thêm một câu nữa để che sự nói dối khác :

– Lúc chín giờ con thấy buồn nôn, con lên gác xin dầu thì cậu Chính lại rủ

con đánh cờ. Thế mà đánh cờ quên buồn
nôn me a.

Đoạn thứ hai

Hai người đã bước vào cái thời kỳ mà lòng hối hận đang bị nung chín. Tuy hai người chưa nói với nhau một câu yêu đương, tuy hai người vẫn có giấu một vài cử chỉ trù mến. Sự hối hận của họ xưa kia chỉ lơ mờ trong tâm khảm, nó chợt hiện ra rồi lại biến đi, nhưng từ khi Châm ở nhà quê ra, họ nhìn thấy mặt Châm thì sự hối hận không bao giờ buông tha họ nữa. Từ đấy họ bồn thần và ít nói. Tuấn nhận được

thư, ra ga đón Châm.

Thấy mặt Châm hơi đen vì phải dãi nắng trong gần hai tháng giới ở ngoài đồng để đòi nợ lúa, lòng Tuấn thấy bồi hồi thương cảm. Chàng hối hận vì đã thừa lúc người vợ hiền vất vả vì công việc, vì lo tương lai, mà mình thì đi vui thú cạnh một người đàn bà khác, dù người đàn bà khác đó không phải là nhân tình. Tuy cái yêu đương ấy không có những đụng chạm về xác thịt, nhưng thế cũng là lừa dối vợ rồi.

Châm thấy mặt Tuấn hốc hác đi, lại tưởng Tuấn ốm, càng hỏi săn hỏi đón :

– Cậu mệt đấy ư? Cậu gầy lắm. Hay là không có em ở đây, đồ ăn bà Cả làm cậu không quen.

Tuấn lại càng đau đớn :

– Không. Anh có làm sao đâu. Anh vì nhớ em đấy.

Tuấn vừa nói dối xong thì bỗng ghé tởm cho mình. Chàng thấy một cần dùng phải tát ngay lên mặt. Giả lúc ấy mà Châm lạnh nhạt hay gắt gỏng đối với chàng, chàng lại không thấy đau đớn mấy. Nhưng mà trái lại, Châm nghe chồng nói thế, rơm rớm nước mắt sẽ nắm cánh tay chồng :

– Rồi em sẽ đến cho cậu. Em cũng nhớ cậu nhiều đêm không ngủ.

Lời nói ấy, Tuấn biết là thành thực, vì Tuấn đã rõ cái tình của vợ chàng đối với chàng. Châm chỉ có nghĩ đến chồng và con, không bao giờ nghĩ đến sự khoái lạc riêng cho thân mình cả.

– Con nó nhớ cậu lắm đấy. Thứ nhất

cái thằng Quý, nó cứ nhắc đến cậu luôn thành ra làm cho tôi nhiều khi sốt cả ruột. Ấy một hôm nó cứ lăn ra đòi cậu mà tôi suýt nhầm mất chục thùng thóc đấy. Hôm qua, bảo về với cậu, nó mừng như được ăn Tết.

Tuấn có cảm tưởng mình đang bị tra khảo, mà những lời nói yêu đương của vợ là những cái búa đang gõ vào các đầu xương mình.

Chàng ôm lấy thằng Quý hỏi để lảng sang chuyện khác.

– Quý có ngoan không.

– Con ngoan lắm. Những hôm đi vắng lâu thì con ăn sữa bò, theo vú, chẳng quấy khóc tí nào. À cậu, năm nay được mùa, nợ không khô món nào. Ruộng nhà cũng được nhiều. Nếu lúa cao thì được

ba bốn nghìn. Có thể làm nhà cậu ạ. À nhà còn bốn nghìn phải không ?

Tuấn gật đầu :

– Rồi xem đâu có nhà bán lại thì tậu chú làm làm gì. Ý mình muốn tậu ở đâu nào ?

–Tùy mình đấy,chứ em biết đâu. Nhưng giá tậu được ở Hà Nội thì tốt hơn. Vừa gần quê nhà, vừa tiện chỗ cho con học hành sau này.

Toàn những điều lo toan về tương lai làm khổ thêm lòng Tuấn.

Máy chiếc xe tay về đến phố Cầu Đất thì đã thấy bà Cả và Chính chờ ở cửa. Tuấn không thấy Cẩm ở đấy đã chột dạ, và lại càng buồn, tuy chàng vẫn mong mỏi rằng thật lâu Cẩm mới nhìn thấy mình đứng cạnh vợ mình. Giá chàng có

thể dọn nhà đi ở chỗ khác thì chàng đã dọn nhà đi ngay.

Chàng và Cẩm thuộc vào hạng người có lòng, cho nên cái đoạn tình sử tội lỗi của người lại càng náo nùng bi đát. Mà cũng vì thế, nên nó bội phần đẹp đẻ.

Tuy hai người cùng bị xác thịt cai trị, và nhiều khi để cho nó lôi cuốn đi, nhưng gần đến khi ngã, cả hai đều lại gượng dậy được. Cả hai đều thấy một sức mạnh ở bên trong – không biết có phải là lương tâm không – nổi dậy ngăn cản.

Vừa đỗ xe, bà Cả đã chạy ra bế con Chi, mừng tíu tít:

– Cháu bà có chơi không. Con gái mẹ có thu được nhiều tiền tào kông không. Kìa, thằng Chính không gọi chúng nó ra đem đồ vào cho chị. Ô hay, con Cẩm đâu rồi.

Bà Cả càng sốt sắng tử tế bao nhiêu
Tuấn lại càng hồ thẹn bấy nhiêu.

Vào đến nhà thì Cẩm lúc ấy mới ở
trên gác xuống. Thấy Cẩm, Châm đã vồn
vã:

– Thế nào ! Cô ! Chị đem vô số là quà
ra cho cô, nhưng toàn quà nhà quê cả.

Rồi Châm giở bồ ra nào bánh gai,
bánh đa, kẹo lạc...

– Cô thích ăn bánh đa đường, chị
phải đi ra chợ Phồng mới mua được thứ
bánh đa ngon như thế này đây. Cả vùng
Bắc Ninh, chỉ có ở chợ Phồng là có bánh
đa ngon. À chị còn mua cho cô một súc
lụa để cô may quần áo ngủ.

Như Tuấn lúc này, Cẩm cũng bị
hành hạ bởi tấm lòng lốt của Châm đối
với mình.

Nghẹn ngào mãi, nàng mới nói được một câu:

– Cảm ơn chị, chị mua cho em nhiều quá. Chị đi tàu có mệt không ?

– Chả mệt tí nào cả. À thế nào cô học đàn đã khá chưa, độ này trông cô đẩy hơn trước, ý hẳn chịu khó tập võ với anh cả lắm.

Châm càng tử tế, tin cần bao nhiêu Cẩm và Tuấn càng thấy khô sở hèn hạ, trơ trẽn và đau buồn chừng nấy.

Bà cả đã làm một bữa cơm thịnh soạn để mời vợ chồng Tuấn. Châm thì sung sướng được gần chồng cứ nói luôn mồm. Nhưng còn Cẩm và Tuấn thì muốn nói nhưng ngượng nghịu không biết nói gì. Mà động nói ra thì chính mình lại kinh sợ vì cái tiếng nói của mình. Hai

người chỉ cúi gằm mặt lâu lâu lại nhìn trộm nhau. Tuấn thoáng nhìn mặt Cẩm thì nhiều khi nàng muốn khóc vì xấu hổ. Bà Cả với Châm thì cứ riu ra riu rít :

– Me ở ngoài này có hay tổ tôm không ?

– Me cứ đánh đến một hai giờ đêm là thường.

– Ở nhà quê mới chập tối đã tắt đèn đi ngủ, chán quá. Nhưng được cái ban ngày đi mệt nên tối ngủ được ngay. Hôm mới về, có khi sái cả chân me ạ. Nhưng thấy được nhiều thóc, nên quên hết mệt.

– Thôi để me cũng phải gửi chị vài nghìn để chị đặt thóc hộ me.

Bà Cả vừa nói vừa gấp đồ ăn vào bát Châm:

– Ô kìa, con ăn đi chứ, ăn nhiều vào chứ. Cứ nhìn chồng quên ăn bỏ ế đồ ăn của me, me giận đấy.

Châm nở một nụ cười sung sướng :

– À me, nhà con ở ngoài này có hay đi chơi đêm không đấy.

– Chả đi đâu một tối nào. Cứ đàn địch hát sường với con Cẩm thẳng Chính cả ngày. Làm ầm ầm nhiều lúc me phải phát gắt lên.

– Ấy năm nay vì sợ me, nể me không đi chơi đấy, chứ năm ngoái con về hơn hai tháng, tiêu mất của con gần hai trăm đấy.

– Chả vu oan.

– Ai thềm vu oan.

Trong cái nhìn của Châm nhìn chồng khi nói câu ấy, Cẩm biết rằng Châm yêu Tuấn nhiều lắm và nàng sẽ cực kỳ đau đớn nếu Tuấn không trung thành với nàng.

Ý nghĩ ấy làm cho Cẩm thương Châm và thương cả mình. Nàng xét thấy nàng cũng yêu Tuấn. Không lấy Tuấn thì nàng đau khổ. Mà lấy thì nàng không thể lấy.

Nàng liếc mắt nhìn Tuấn, vừa lúc ấy Tuấn cũng đang nhìn trộm nàng. Hai cái nhìn gặp nhau rồi lại vội vàng tránh nhau ngay. Nhưng cái nhìn ấy cũng đủ để cho hai người hiểu nỗi day dứt của lòng nhau.

Ăn xong, Tuấn vừa muốn đi xuống nhà, vừa muốn ở lại. Đi xuống ngay thì sợ Cẩm nghĩ đến sự mình quẩn quít vợ

mình, Cẩm sẽ buồn. Mà ở đây, cứ giờ cái mặt dạn dày ra thì khó chịu.

Vừa may, bà Cả đã đến gỡ cái bối rối cho chàng :

– Thôi, anh chị xuống đi ngủ đi. Ruộng mẹ mong mưa, không khéo me lại có một đứa cháu nữa bẻ.

Châm xấu hổ và sung sướng sẽ ngã đầu vào vai chồng :

– Me cứ chế con.

Tuấn thì thấy khó chịu vì vợ mình đã tỏ lòng yêu đương mình trước mắt Cẩm. Khó chịu về Cẩm đã nhìn thấy cái cử chỉ say sưa ấy. Chàng muốn có ngay cái bình phong để che kín cho Cẩm khỏi nhìn thấy. Chàng muốn du vợ ra, nhưng lại không dám làm phật ý vợ hiền. Thành thử chàng phải nói một câu mà chàng

không muốn nói tí nào, chàng phải nói để cho mau mau Cẩm khỏi nhìn thấy cảnh âu yếm của vợ mình đối với mình :

– Thôi đi xuống nhà đi.

– Đi. À cô, mai cố đưa chị đi sắm ít đồ gửi về nhà quê nhé, góp họ hàng dặn mua nhiều thứ lắm.

– Vâng, thôi mời chị đi ngủ.

Cẩm nói xong nhìn Tuấn lúc ấy đã đứng dậy đang dựa vào cái bàn, buồn bã nhìn nàng.

Phần hối hận, phần thương vợ, Tuấn âu yếm Châm khác độ thường. Châm sung sướng bội phần. Nhưng vừa nằm với Châm được chừng nửa giờ, Tuấn lại sức nghĩ đến Cẩm lúc này đang tưởng đến mình, chàng vụt nổi lên một mối lo. Chàng lo Cẩm lại nghi cho mình quyến

luyện vợ rồi quên nàng. Nhìn đồng hồ mới có chín giờ mười lăm, chàng liền bảo vợ :

– Thường đêm, anh quen đánh mấy bài đàn mới ngủ được. Em nằm đây để anh lên gác đánh mấy bài đàn rồi anh xuống ngay nhé.

Ngay thẳng, Châm liền vội bảo :

– Vâng, em nằm đây chờ cậu. Xuống mà thấy em ngủ thì đánh thức em dậy nhé.

Câu nói của vợ lại làm cho Tuấn hối hận không muốn đi nữa, nhưng không biết kiếm cớ gì cho thỏa đáng để ở lại, chàng lại buộc lòng phải đi. Đi ra mà chân thấy nặng như chì. Chàng luẩn quẩn ở sa-lông một lát rồi mới lên gác. Không thấy Cẩm ở đấy, chàng vội vàng

rảo căng ra gác sân thì thấy Cẩm đang ngồi gục đầu vào thành bao lan.

Nghe tiếng chân người, Cẩm biết là Tuấn, nhưng Cẩm cũng không ngừng đầu dậy. Tuấn lại gần nắm lấy vai nàng lôi dậy thì thấy mắt nàng ướm đầm đìa. Chàng sợ hãi cuống cuống:

– Ô hay, em làm sao đấy?

Cẩm vùng du Tuấn ra rồi nàng vào buồng. Tuấn không dám vào theo. Chàng đứng ngây ra một lát rồi cúi đầu lúi lũi xuống nhà, lòng đau quặn lại. Chàng cũng thấy mắt chàng ươn ướt. Chàng đứng ở chân thang lau nước mắt rồi sắp sẵn một vẻ mặt tươi cười, đi vào buồng.

– Kia cậu không gãy đàn à ?

– Không trên ấy đi ngủ cả rồi.

– Sao em vừa nghe thấy tiếng cậu Chính léo nhéo cơ mà.

Tuấn lại buộc lòng phải nói dối, mà càng phải nói dối bao nhiêu, chàng lại thấy càng khinh mình bấy nhiêu.

– Anh lên thì thấy cậu ấy sắp đi ngủ.

Ngày hôm sau, Cẩm cáo ốm không ra khỏi buồng. Châm lại vào tận buồng hỏi săn hỏi đón. Châm càng sốt sắng bao nhiêu, Cẩm lại càng thấy khổ cực bấy nhiêu. Tuấn vừa đi làm về thì Châm đã vội bảo :

– Cô Cẩm cô ấy ốm đấy, cậu thử lên xem thế nào rồi liệu tiêm thuốc cho cô ấy.

Tuấn đau đớn quá, tưởng chừng phát điên. Đau đớn vì thương Cẩm, đau đớn vì phải lừa dối. Châm luôn luôn tin cần

ở mình, chàng vội chạy lên gác. Bà Cả đã vội nói:

– Anh cả về đây à. Vào xem em nó cảm ra làm sao mà từ sáng đến giờ chẳng ăn uống gì.

Tuấn vào buồng, thấy Cẩm trùm chăn kín. Chàng mở chăn, khẽ gọi :

– Em, em !

Lúc ấy, Cẩm vẫn thức, nhưng nàng không mở mắt. Tuấn cúi sát xuống giường nắm hai tay Cẩm thì nàng liền vùng dậy lùi vào trong.

– Tôi chẳng làm sao cả. Anh ra đi!

– Ở kìa, có phải em...

Giọng nói cực kỳ buồn bã làm cho Cẩm ái ngại, nàng đổi giọng:

– Em chỉ sốt xoàng thôi, không sao đâu.

– Em ơi!

– Thôi, anh đi xuống đi. Em gần khỏi rồi.

Giọng nói có vẻ sợ hãi, Tuấn đứng dậy nhìn Cẩm, rồi lắc đầu một cách thất vọng, quay ra.

Tuấn đi chơi luôn chín mười đêm liền, có mấy đêm suốt sáng. Tuấn đi chơi vì chàng không chịu được với cái ý nghĩ cách mình chỉ có mấy bức tường, có một người con gái đau đớn vì mình mà mình không có quyền được an ủi. Mình không có quyền được an ủi vì chỉ còn một cách an ủi thì cái cách ấy mình lại không thể thực hành được: mình đã có vợ, có con rồi. Bỏ vợ, bỏ con, Tuấn chịu. Chẳng

những người vợ kia vô tội, mà Tuấn lại yêu, còn quý, còn trọng, còn nể, còn phục nữa.

Châm chẳng hiểu gì, thấy gì, chỉ biết sung sướng rằng được chồng yêu. Nàng tuy nhận thấy rằng chồng mình hơi khác trước, nhưng nàng cho rằng vì xa cách mình lâu, nên chồng mới có những cử chỉ bồng bột như thế. Châm là hạng người giản dị không đi đào óc để tìm những cớ vớ vẩn để nó làm cho mình đau khổ. Nàng được bảo vệ bằng một triết lý yêu đời do giáo dục và hoàn cảnh gia đình của nàng trước kia gây nên, nàng chỉ thấy đời ở những góc đẹp. Linh hồn trong sáng, nhưng giản dị của nàng không cho phép nàng được bởi mớ việc đời để cố tìm cái dơ bẩn xấu xa. Cả lẽ sống của nàng chỉ là chồng con. Nàng chỉ biết thờ chồng nuôi con, và cố gây dựng

tương lai bằng sự làm ăn cần kiệm, còn thì việc gì cũng mặc. Nàng không phóng đại những việc cón con và không bi kịch hóa những việc đời.

Giả như người khác thấy chồng đi chơi thể đã làm âm ỉ nhà cửa, hay đã tưởng tượng nên nhiều cái nguy hiểm không có. Châm thì không. Mỗi khi Tuấn đi chơi về lả, mùi rượu và thuốc phiện sặc sụa, Châm chỉ để yên cho Tuấn ngủ. Rồi chờ khi ngủ dậy tỉnh táo, Châm sẽ bảo :

– Cậu đi chơi thì đi, nhưng coi chừng ốm đấy. Nhớ đừng có hút thuốc phiện, nhớ nghiện thì khổ đấy. Khổ cậu trước, khổ em và con sau.

Lúc ấy, thế nào Tuấn cũng ôm lấy vợ xin lỗi và thể không đi chơi nữa. Nhưng tối đến vừa ăn cơm xong, Tuấn đã thấy

ruột gan bồn chồn bởi cái ý nghĩ Cẩm lúc này đang đau đớn và khóc lóc. Chàng lại không có thể lên trò chuyện với Cẩm, vì chàng biết rằng trông thấy mình, Cẩm lại đau đớn thêm, buồn rầu thêm. Chàng bàng hoàng nghĩ tới những phút thân mật dưới trăng, những phút mà chàng biết chắc rằng không bao giờ đến cho chàng nữa. Tưởng tượng rằng phải vĩnh viễn lìa nhau, Tuấn cắn môi để khỏi kêu to lên. Ấy thế là cái bực mình ở đâu kéo đến.

Có khi Tuấn gắt cả với vợ, gắt cả với con.

Châm thấy thế chỉ cười:

– Thôi, có ai rủ đi chơi đâu thì đi đi, rồi về mà ngủ cho sớm, chứ cứ ở nhà mà gắt thế, con nó sợ.

Rồi cầm tay thẳng Quý:

– Con tát vào má cậu con một cái đi.
Chỉ hay kiếm chuyện.

Làm sao mà có thể bạc đãi và gắt gỏng được với một người vợ như thế ? Bao nhiêu cái bực mình và gắt gỏng của Tuấn đều tan vỡ trước sự bình tĩnh và tươi cười của Châm, như những ngọn sóng hỗn loạn chịu phép tan tành dưới chân những ghe nhá đá.

Tuấn lại xách mũ đi chơi để cho quên và để khi về xin lỗi Châm và hối hận đối với Châm thêm lên một chút.

Buổi trưa nào, Tuấn cũng uống rượu thật say để quên, để ngủ. Chủ tỉnh táo thì cái ý nghĩ Cầm khổ sở vì mình đến giày vò mình dữ lắm. Chàng tưởng chừng như rách tim gan không chịu được.

Tuy phải sống như người luôn nằm canh bị kìm kẹp tra tấn, nhưng chàng cũng thấy một cái sướng là biết chắc rằng mình được yêu.

Trong những ngày ấy, Tuấn cố tránh mặt Cẩm. Nhưng nhớ có gặp thì chàng chỉ cúi mặt mà lảng đi không dám nhìn.

Chàng lại sợ bà Cả và Châm nghi, nên thỉnh thoảng phải chạy tạt qua lên gác, nhưng chỉ chờ lúc nào không có Cẩm mới lên. Chàng theo cuộc ăn chơi như kẻ đâm đầu vào tường, bực tức mà chơi, khốn khổ mà chơi. Chơi để bực tức thêm, khốn khổ thêm mà vẫn phải chơi. Chàng coi sự chơi bời còn là một cách giết thì giờ. Chứ sống những phút mà ngực nóng ran, óc như xé bởi những tư tưởng đen tối còn khổ hơn nhiều.

Nhưng một người có lòng và còn

nhiều thiên lương như Tuấn, trong khi mê man chơi bời như thế, không thể không hỏi : “Cuộc chơi bời này rồi sẽ đưa mình đến đâu ?” Câu hỏi ghê gớm này đập vào ngực chàng một buổi sáng bừng mắt dậy. Chàng hoảng sợ.

Cuộc chơi bời ấy chắc chắn sẽ đưa chàng đến chỗ truy lạc, đến chỗ tan nát gia đình, đến sự đau buồn của Châm. Chàng không thể trác táng hơn được nữa. Nhưng không, thì làm cách gì mà quên ? Có lúc Tuấn nghĩ đến sự dọn nhà đi chỗ khác, hay xin đổi đi đâu, nhưng chàng không có can đảm thực hành.

Biết cái chết, biết rằng sự chơi bời rồi đây sẽ làm cho mình thân tàn ma dại, song chiều nào, Tuấn cũng vẫn phải đi chơi. Vì không có cách nào làm cho nhẹ nhõm khối buồn nặng trĩu ở trong lòng hơn.

Lại còn một nỗi mỗi khi nhìn thấy một người đàn bà, Tuấn lại sực nhớ đến cái khổ người kiều diễm của Cẩm. Nhiều lúc rồi trí quá, chàng định bụng cứ yêu Cẩm, cứ chiếm lấy cái thân thể ấy cho nó thỏa cái thèm muốn nhưng một khi về nhìn thấy Châm, Cẩm và bà Cả thì cái ý định ấy liền lại tiêu tan, và chàng lại cho mình là thằng khốn nạn nhất ở trần gian.

Chàng biết rằng nếu chàng yêu Cẩm thì chàng sẽ làm tan nát đời Cẩm, làm cho nàng phải nhục nhã đau đớn.

Chàng biết rằng nếu chàng theo đuổi nữa thì Cẩm thế nào cũng ngã, biết rằng ngã vào vũng bùn ô uế mà vẫn ngã.

Chàng cho rằng chàng không có quyền làm hại cuộc đời nàng, nhưng vì biết như thế mà thành ra chàng đau đớn

những ngày sống của chàng, và đầu độc luôn cả đời sống của Châm và các con nữa.

Trưa hôm ấy, Tuấn đang ăn cơm với vợ con thì bà cả xuống, tay cầm một đĩa bánh :

– Me mua cái này để cho anh cả tráng miệng đây.

– Cảm ơn me.

Bà cả tần ngần một lát rồi bảo Tuấn :

– Nửa tháng nay, anh cả đi chơi đâu mà mê man thế? Me trông mặt anh cả độ này hốc hác lắm. Phải liệu phiên phiên đi. Anh cả phải thương me, nể nhời me nhé, đừng có đi như thế nữa.

Câu ấy làm cho Tuấn muốn khóc. Chàng tự nghĩ vì nể, vì thương mà chàng

phải chơi bởi như thế này, thực thì chàng có thiết gì đâu.

Châm lặng im một lát, rồi mới nói:

– Thừa me, con cũng bảo nhà con thế. Đấy me trông hai con mắt quầng tím, mặt thì tái mét như người mất hồn. Con có dám cầm đoán nhà con đâu, nhưng cũng phải giữ sức khỏe chẳng nhỡ ra...

Châm rớm nước mắt, Tuấn hoảng sợ vội vàng nắm tay Châm :

– Thôi anh xin đoan với em trước mặt me, từ giờ anh không đi đâu nữa. Mà anh chỉ có đi đánh mã chược chứ có đi đâu.

Châm tấm tức :

– Đi đánh “mã chược” mà sao áo lại dính thuốc phiện.

Bà Cả la Trời:

– Thuốc phiện! Chết sao con lại hút thuốc phiện, nhỡ nghiện thì giết vợ, giết con, giết mẹ.

Giết mẹ ? Bà cả thành thực yêu Tuấn, coi như con đẻ mà nói như thế. Tuấn nhìn rõ sự thành thực thương mình ở trên vẻ mặt lo sợ của bà. Chàng càng thấy nặng tội. Người ta thương mình như thế kia mà mình lại làm khổ con gái người ta, mà mình lại nhiều lúc nghĩ muốn cho tan nát và ô uế cuộc đời của con người ta nữa. Tuấn vội vàng nói:

– Thưa mẹ, con xin thề với mẹ từ rày con chừa.

Câu ấy có hai nghĩa. Bà Cả và Châm chỉ hiểu có một.

– Hút một vài điếu, có sao.

– Một vài điều rồi thì dần dần nó nhiều lên. Mắt me thấy vô số là người hút chơi rồi thành hút thực. Thôi từ rày con cứ không hút nữa là hơn. Tại sao độ này con lại đi chơi đêm để cho cả nhà buồn ? Sao. con không ở nhà đàn địch vui vẻ với các em như trước. Có phải vừa không tốn tiền, vừa không hại sức khỏe, vừa vui nhà không.

– Con đoan với me con không đi chơi đâu nữa mà. Me cứ yên lòng.

– Thật nhé.

– Vâng, nếu me thấy con đi chơi nữa me đánb.

– Me chẳng dám đánh con, nhưng con thương me, thương các em, thương chị cả và cháu là hết.

Khi bà Cả lên gác rồi, Châm mới bảo Tuấn:

– Me thương chúng mình lắm đấy. Dẫu chẳng phải đẻ ra chúng mình, nhưng thật me coi như con. Biết mình đi chơi, me hậm hực mấy hôm nay. Nhưng vì me nể mình, nên mẹ chưa dám nói. Mình cũng nên nể me một chút.

– Thì anh đã bảo anh không đi chơi nữa mà.

– Từ hôm mình đi chơi, cô Cẩm và cậu Chính cũng buồn thiu.

Tuấn thấy thương hại người vợ thực thà chẳng nhìn thấy gì hết. Chàng ôm đầu vợ áp vào ngực rồi sẽ bảo :

– Thôi anh không đi chơi nữa.

Buổi chiều, ăn cơm xong, Tuấn lên

giường nằm, định đi ngủ, nhưng ngủ làm sao được. Châm ngồi khâu thấy chàng trần trọc và thở dài luôn luôn liên bảo:

– Thôi, đi chơi quen như thế mà phải ở nhà ngay thì buồn chân tay chịu làm sao được. Thôi mình đi đi một chốc rồi về sớm, cũng chẳng sao, nhớ đừng có hút thuốc phiện thì em không bao giờ giận mình đâu.

Tuấn như người được giải thoát :

Ừ thế anh đi hóng mát một tí thôi nhớ. Rồi anh về ngay. Chứ thấy trong người khó chịu lắm. Anh sợ ốm mất, anh không hút thuốc phiện đâu. Về cho mình ngủ môm, có mùi thì cho đánh chết.

Tuấn đã mặc áo, nhưng vì nề vợ nên còn dùng dằng mãi.

– Thôi mình đi đi. Gần chín giờ rồi,

độ mười một giờ về nhé. Em không giận mình, em biết lòng mình thương em là được rồi. Vì có con, nên thấy mình chơi em mới ngăn cản. Giá không thì em để cho mình tha hồ. Mình đi chơi chán thì mình lại về với em. Chứ em biết không bao giờ mình hờ hững với em được.

– Thế thì mình biết lòng anh lắm.

– Rõ chỉ nói lẫn thẩn, vợ chồng lại chả biết lòng nhau.

Câu ấy thật là một câu mai mỉa cay độc. Tuấn bước chân ra cửa bị đuổi theo bởi ba chữ “biết lòng nhau” ấy. Y như lời hứa với vợ, Tuấn không hút thuốc phiện, Tuấn không đi hát, Tuấn đến tiệm nhảy. Cái không khi từng bùng của tiệm nhảy càng làm cho chàng nhận thấy nỗi tẻ lạnh của đời mình, càng làm cho chàng nhận thấy cái trái ngược đau xót của

cảnh mình.

Càng nhận như thế, Tuấn thấy mình càng cần phải say.

– Whisky soda!

Các vũ nữ quen xúm đến hỏi chuyện. Tuấn càng bức mình, nói những câu hắt hủi.

Họ lấy làm lạ về thái độ của Tuấn. Họ không biết sao đang là một người vui vẻ nhã nhặn, Tuấn lại có thể cục cằn đến như thế.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của họ nhìn mình, Tuấn lại hối hận vì mình đã thô tục. Hối hận lại cần phải say.

– Whisky soda!

Tuy người lão đảo, nhưng Tuấn vẫn thấy mình tỉnh lắm. Chàng thấy một cần

dùng phải đánh nhau, cãi nhau với ai thì mới hả cái tức bực ở trong người. .

Ấy thế là vì một cỡ nhỏ mọn, một người đang nhảy giẫm lên chân chàng liền bị chàng tóm lấy cổ áo bắt phải xin lỗi. Chủ tiệm và anh em xúm lại can :

– Ô kìa, sao ông Tuấn lại thế?

– Ô hay, anh Tuấn sao độ này hay gắt thế ?

Tuấn buông tay, hổ thẹn. Hổ thẹn lại cần phải say :

– Whisky soda!.

Tuấn thấy mặt nóng bừng bừng. Kèn Valse nổi. Tuấn ôm một vũ nữ quay tít. Rồi bỗng chàng cất giọng hát vang. Tiếng hát nào nùng nghe như rót. Mọi người dừng nhảy để nghe. Tuấn hát, hát

như một thằng điên, móc ruột mình ra để khỏi đau đốn.

Lúc tan, Tuấn đã nốc hết năm cốc Whisky soda. Chàng say loáng choáng về nhà đặt mình xuống là ngủ. Rồi thì từ đêm sau, không đi hút, Tuấn cứ đi nhảy để hát, để uống rượu, để say, để ngủ được.

Bè bạn và các vũ nữ quen biết thì thăm bảo nhau:

– Thằng Tuấn độ này giờ chứng điên.

Duy có một mình Tuấn biết rằng mình không điên mà vẫn phải điên để ru ngủ một đau buồn.

✱

Ru ngủ một đau buồn? Được lắm rồi.

Nhưng phải coi chừng lúc nó chồm dậy. Thứ nhất nó lại chồm dậy trong một cơ thể mạnh khỏe, trong một tinh thần tráng kiện, trong một linh hồn còn trong sáng.

Ăn cơm xong, Tuấn ngả mình trên ghế xích đu trông thấy ở đâu đâu cũng là những con mắt nhung đen láy đang nhìn một cách yêu đương và buồn thảm, Tuấn nhắm mắt để cho không nhìn thấy thì nó lại càng rõ rệt hơn. Rồi một giọt nước mắt mọc dưới làn mi dài làm cho lóng lánh như một hạt kim cương. Tuấn như thấy cả một thế giới hiện hình đến.

Tuấn chồm dậy đi đi lại lại. Ngực nóng, đầu nóng, chân tay nóng

Khó chịu, Tuấn rót một tách rượu Rhum đổ vào cốc café nốc một hơi rồi nằm xuống.

Lại những con mắt ở trần, ở khắp chung quanh tường, ở khắp chung quanh mình. Hàng nghìn con mắt như đổ xô cả vào nhìn Tuấn. Tuấn thấy người phát lửa. Tuấn đứng dậy lặng im một lát. Rồi cầm đầu chạy lên gác. Nhưng đến nửa chừng thang, không hiểu tư tưởng xoay chuyển ra sao, Tuấn lại cầm đầu chạy xuống để nghe rõ ràng tiếng Cẩm hỏi:

– Ai đấy ?

Tiếng nói ấy lại càng làm cho Tuấn như điên, như dại. Tuấn chạy thẳng vào buồng mặc quần áo rồi sẽ rút :

– Đi, đi chơi, chơi cho chết! Chết là hết !

Tuấn lão đảo bước ra, cầm can nện vào tường, nện vào sàn, nện vào giấy, nện cả vào đùi mình, nện vỡ tan cái tách café

rượu Rhum mà mình vừa uống. Ra đến cửa, Tuấn lại quay lại, cầm can múa títt như chăm chăm chực đánh ai. Rồi bỗng Tuấn giẫm xuống đất;

– Giời ơi, sao lại thế này, hờ giời?

Tuấn nhìn lên cầu thang nghe ngóng, rồi Tuấn quay ra, phăm phăm đi về phía cửa.

– Đi chơi !

Vừa mở cửa, Tuấn bỗng thấy Cẩm sừng sững đứng trước mặt. Cẩm nắm áo Tuấn lôi lại :

– Anh không được đi chơi nữa.

Nói xong, nàng đặt một mảnh giấy vào bàn tay Tuấn, rồi lặng lẽ quay trở vào lên gác. Tuấn trố mắt nhìn theo. Đến khi Cẩm đi đã khuất, Tuấn liền đưa

mảnh giấy lên miệng. Tuấn giở mảnh giấy ra xem thì chỉ có mấy chữ.

“Lên ngay sân gác em bảo”.

Chẳng nghĩ ngợi đắn đo, Tuấn ném can, ném mũ rồi chạy lên.

Lên đến nơi đã thấy Cẩm đứng tựa lan can chờ.

Cách Cẩm một bước, Tuấn dừng lại :

– Em bảo gì anh?

Cẩm tiến lại nắm hai tay Tuấn một lát lâu, rồi cất tiếng hỏi :

– Có phải anh định giết anh bằng rượu và thuốc phiện không?

Tuấn cúi đầu không giả nhời. Cẩm thấy mấy giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống tay mình. Cẩm nắm chặt bàn tay Tuấn, rồi lại hỏi lại :

– Thế nào, anh định giết anh bằng rượu và thuốc phiện phải không?

– Anh không còn biết tìm cách nào hơn.

Cầm nắm tay Tuấn đặt lên ngực, rồi thở dài:

– Không còn cách nào hơn!

– Anh không thể giết em,

Cầm lặng im một lát:

– Em thì không thể đứng nhìn anh chết.

Một khoái cảm không biết tự đâu bỗng đột nhập vào người Tuấn. Máu chạy rộn rục, tai nóng bừng, Tuấn có cái cảm tưởng như chỉ còn một bước nữa là mình đi tới thế giới Bồng lai, rồi thì dù cho chết gục ngay xuống đấy, cũng sướng

thỏa hơn là phải sống những phút khoắc khoải, bị căng xé bởi cái buồn không tên không tuổi. Cả da thịt dậm dập như bị kiến đốt. Một sức mạnh từ bên trong như muốn du mình về đằng trước.

– Chúng ta không thể chết, vì chúng ta không phải chỉ có một mình chúng ta. Anh có phải là một người thương em không?

Tuấn toan nói thì Cẩm đã lấy tay bịt mồm.

– Chữ thương đây em nói với tất cả cái nghĩa sâu xa của nó, chứ không phải nói theo cái nghĩa nông nổi chốc lát của nó.

– Anh thương lắm. Vì thương cho nên anh mới muốn chết.

– Thế là anh chỉ thực hành theo cái

nghĩa nông nổi. Anh nên nhớ, nhìn thấy anh chết, em không thể vui. Nhìn thấy chị, mẹ đau buồn vì anh, em chết từng khúc ruột. Em yêu cầu anh thương em với tất cả tấm lòng ân ưu của một người. Chúng ta phải nhìn vào sự thực mà thay đổi hành vi. Em cấm anh từ giờ không được đi đâu. Em buộc anh phải sống với em cuộc đời như trước. Nghĩa là sáng chúng ta tập võ, tối chúng ta trò chuyện đàn hát. Trong cuộc thân mật của chúng ta, có một người nữa dự phần vào. Người ấy là chị, là người vợ hiền, là người chị muôn phần đáng yêu đáng kính của em. Chúng ta không nên để cho tưởng tượng lôi chúng ta đi đến những thế giới hão huyền. Chúng ta không nên làm đau đớn những người thân yêu của chúng ta. Tại làm sao chúng ta lại mù quáng định dắt nhau vào một con đường mà chúng ta biết rằng không có lối ra? Hay là chỉ

có cái lối ra gai góc và bắn thủ. Đã đau đớn, chúng ta đã hiểu cái đau đớn là thế nào. Chúng ta lại cần càng phải tránh cho những người thân yêu của chúng ta. Đau đớn đã làm cho chúng ta tỉnh. Chúng ta phải xử sự ra những người tỉnh. Những người biết rằng mình mê mà không chữa cái mê của mình là những người hèn. Những người biết rằng mình lầm mà không chữa cái lầm của mình là những kẻ khốn nạn. Mà anh em mình đâu phải là những đứa hèn, những đứa khốn nạn. Sự đau đớn của chúng ta trong gần một tháng nay là một chứng cứ hiển nhiên của cái tâm hồn cao quý của chúng ta,

Em van anh nên nghĩ lại đừng chạy theo những ảo ảnh dối lòng. Cái sự thực ngày nay là anh có một người vợ và hai đứa con, em có một người mẹ và một đứa em. Chúng ta phải nghĩ đến họ...

– Mà chúng ta không có quyền nghĩ đến chúng ta một tí ?

Chỉ một câu ấy làm cho bao nhiêu câu nói trước kia của Cẩm bị tan vỡ. Bao nhiêu lý nhẽ nàng viện ra đều bị gãy gục trước một lý lẽ rất thường của lòng yêu, một lòng yêu chân thành và đẹp đẽ.

Cẩm lặng im không biết nói ra làm sao. Tuấn thấy cơ thể nàng run dưới bàn tay mình. Chàng vừa toan ghì lấy Cẩm thì Cẩm đã du nhẹ chàng ra, nhưng một cách cương quyết:

– Sao chúng ta lại không có quyền nghĩ đến chúng ta ?

– Bằng cách gì ? Bằng cách chịu ngấm ngấm đau đớn mà không có quyền làm cho thỏa ước nguyện của lòng ?

Lúc này, Cẩm tuy cứ nói, nhưng đã

nói bằng một giọng không tin tưởng nữa. Nàng nói để mà nói, vì hai người hẹn nhau đến đây để mà nói kia mà :

– Thì em còn cầu mong gì hơn là được anh coi như là một người em gái yêu quý của anh. Và em thì còn gì sung sướng cho bằng được quý yêu anh như một người anh cả.

Tuấn lắc đầu một cách thất vọng, những chàng cũng không dám nói cái câu mà chàng muốn nói.

Cảm thấy thể lòng rạo rục một thương cảm:

– Nhưng em muốn rằng chúng ta không nên để khổ cho nhau.

– Khổ vì nhau mà là khổ ư ?

– Nhưng nào có ích gì.

Tuấn nói bằng một giọng chán chường:

– Ích gì. Giời ơi! Chúng ta chỉ đau vì thế 1

– Thế để không thành những..

– Những gì hở em ?

Tuấn ghen lời... Cẩm vội vàng ôm lấy đầu Tuấn, rồi sẽ rỉ vào tai :

– Một khi đã không thể thuộc về anh thì em không thuộc về ai cả. Anh phải nghe em.

Nàng nói xong, ù té chạy vào trong nhà để cho Tuấn ngây ngất vì lời thú.

Bao nhiêu những câu nàng nói với Tuấn đều là những câu không nghĩa, những câu để dối mình, dối người. Chỉ có câu sau cùng là do tự đáy lòng thốt ra.

Tuấn say sưa vì được yêu, nhưng chàng vì được yêu nên cũng thấy người yêu mình bị đau đớn bội phần.

Chàng đứng lặng nhìn cái gác sân mà chàng đã được sống ở đây bao nhiêu phút thần tiên, rồi một ý định bỗng nổi lên : yêu nàng, phải làm thế nào cho nàng khỏi khổ. Dẫn nàng đến con đường lây lợi tức là giết nàng, làm hại đời nàng.

Cái ý định ấy nổi lên thì Tuấn thấy lòng mình khoan khoái. Đó cũng là một thứ yêu, một thứ yêu kém đi lòng ích kỷ. Nó không bỗng bột, nhưng nó cũng làm cho người ta lừa dối được đau đớn. Tuấn xuống buồng cởi quần áo tây, mặc quần áo ngủ rồi khoan thai lên gác.

Trong sa-lông, Châm đang ngồi đan áo với Cẩm. Bà Cả đang bồ cau. Thấy Tuấn lên, bà Cả hỏi hơ:

– Tối hôm nay, anh Cả không đi chơi ư?

– Con không đi chơi và từ giờ con xin thề độc rằng không bao giờ con đi chơi nữa.

Tuấn vừa nói, vừa nhìn Cẩm.

– Chắc chứ ?

– Thưa mẹ chắc lắm.

– Thế thì còn gì bằng.

Tuấn khoan thai lại ngồi cạnh Cẩm :

– Hai chị em làm gì đấy ?

– Đan áo cho anh.

– Những thằng hư như tôi nên để cho chết rét. À, em Cẩm, em thấy anh đi chơi đêm chắc em ghét lắm.

– Chứ lại chả ghét.

– Thế bây giờ anh ở nhà, em có ghét anh nữa không ?

– Ở nhà thì thôi.

Châm cười :

– Lúc nãy đã thấy lộ cộc dậu, cầm ba-toong cơ mà. Sao lại không đi nữa. Người ta đã biết thế nên người ta đã trốn lên đây để cho mà đi cho khỏi ngượng cơ mà.

– Chị dễ với anh ấy quá.

– Nhưng cô tính ở nhà thì thờ vắn thờ dài, coi bộ khổ sở, trông thương lắm. Thôi để cho cút đi cho rảnh mắt.

– Chỉ vậy nào.

– Bậy. Bậy cái gì? À, đã sắp sửa đi,

sao nghĩ ngẫm thế nào mà lại ở nhà đấy. Thôi tôi hiểu rồi, ý hửn cô Cẩm xuống lúc ấy... hạch tội nên chịu phép ở nhà phải không ?

Tuấn cười :

– Chính thế. Có cô em gái cũng phải nể cô em gái một chút chứ.

Châm vỗ vào tay Cẩm :

– Chị giao cho cô giữ anh cả đấy. Hễ còn đi chơi, chị bắt đền, chị cứ cô chị trách.

Câu nói vô tình của Châm làm cho hai người đều ngượng, nhưng Cẩm cũng gượng nói:

– Được, chị cứ mặc em. Hễ còn đi chơi thì em trối lại.

Tuấn chớp miêng nói một câu mà

chỉ có Cẩm hiểu nghĩa :

– Em trói anh bằng gì? Bằng thùng chảo à ? Không chắc.

Rồi nhìn Cẩm bằng một cái nhìn nó như có ý bảo : “Anh còn biết một thứ trói người chắc hơn”.

Cẩm nguyệt Tuấn, rồi bảo Châm :

– Tưởng tượng mỗi buổi tối lấy thùng trói anh cả vào cầu thang để cho anh cả không thể đi chơi thì cũng hay đấy nhỉ.

Tuấn lại nói một cách bóng gió :

– Nhưng cái người cầm thùng trói tôi, chắc không phải là nhà tôi,

Châm không hiểu, cười :

– Ở nhà này, chỉ có mẹ là có thể trói được anh, có phải không me.

– Ủ me cũng định thế. Nếu đi chơi nữa thì thể nào me cũng trối. Mà cũng lạ, chơi làm gì cho nó tốn tiền hại sức.

Tuấn nhìn Cẩm:

– Cũng có chỗ thú người ta mới chơi chứ me. À cậu Chính, đem sách đây. Anh lại dạy cậu học như thường.

Chính vừa toan đem sách ra thì Cẩm đã vội gạt đi :

– Thôi để anh cả nghỉ ngày hôm nay, mai hăng hay.

Từ đấy, họ nói với nhau bằng những câu nói anh em, nhưng họ nhìn nhau bằng những cái nhìn say đắm. Họ hết sức đem ý tứ để đè nén tình cảm.

Tiếng con Chi khóc ở dưới nhà.

– Chị xuống rồi lên ngay nhé.

Cầm sợ phải ngồi một mình với Tuấn.

Tuấn nhìn nàng bằng một cái nhìn trách móc, rồi đứng dậy mở hộp đàn:

– Gần một tháng nay không mó đến nó đây. Em có gảy không đấy ?

Cầm lắc đầu. Cái lắc đầu ấy, Tuấn hiểu ra câu :

– Còn bụng dạ nào mà đàn nữa.

Tuấn gảy bài Clair de Lune. Cầm hiểu Tuấn muốn lại cùng sống với mình cái đêm hôm nào.

Nàng lờm Tuấn. Cái lờm ấy như bảo:

– Xưa với nay đã khác nhau rồi !

Tuy thế nhưng nàng cũng để hết tâm

trí nghe. Nàng thấy nó buồn và chứa một nhớ tiếc. Nàng thấy lòng nao nao thương Tuấn. Nàng muốn kiếm một cơ để an ủi :

– Em pha cà phê anh uống nhé.

Tuấn gật đầu. Châm lên.

– Cháu ngủ rồi hở chị ?

– Ngủ rồi cô ạ.

– Chị có uống cà phê không ?

– Thôi tôi chịu. Không ngủ được. Cô cũng đừng có cho nhà tôi uống, rồi lại lúng cụng suốt đêm.

– Chị không cho anh uống thì thôi vậy.

Tuấn cười :

– Thế ra lệnh ông không bằng công bà?

Cầm đánh rơi cái kim đan vắng gần chân Tuấn. Tuấn cứ ngồi im gảy đàn. Cầm phải vươn mình ra để nhặt, cái ghế nàng ngồi vì mất thăng bằng xê đi một xuýt nữa thì ngã. Châm vội vàng nắm kịp :

– Thật là ông hạng. Cái kim bắn lại gần chân không nhặt cho em, để cho em nó với, một xuýt nữa ngã.

– Cho ngã. Ai bảo lúc này cô ấy khởi sướng lên việc định lấy thùng trái tôi.

Cầm cười :

– À ra anh giả thù em đấy à ?

– Có lẽ.

Châm cầm cái que diêm ném Tuấn :

– Người thế mà độc hiểm. Mà thù dai.

Rồi lại sợ Cẩm giận chồng mình,
Châm cái hộ :

– Ngồi đánh đàn thế kia thì đến cháy nhà cũng không biết. Chắc lúc cô đánh rơi kim không biết, có biết thì đã cúi xuống nhặt hộ rồi. Người chỉ độc có cái mồm thôi, chứ bụng dạ không đến nỗi nào.

Câu nói của Châm làm cho hai người nhìn nhau. Hai cái nhìn ấy có hai cái khác nhau. Cái nhìn của Cẩm thì là “đấy xem”. Mà cái nhìn của Tuấn thì có thể dịch nghĩa bằng câu : “sao lại có người bụng da thế?”.

Tuấn đứng dậy ra cửa sổ nhìn đường.
Châm sẽ chỉ tay rồi thì thầm với Cẩm :

– Chắc nể cô không dám đi chơi, nhưng nhớ lắm đấy, có phải cô trông nhà

tôi độ này gây lăm không? Cứ như người mất hồn, phờ phạc làm sao.

Mỗi một câu nói của Châm là những mũi kim đâm vào lòng Cẩm. Cẩm biết rằng Tuấn vì mình mà như thế,

Nàng liền cất tiếng gọi :

– Anh Tuấn, lại đây em bảo.

Tuấn giật mình quay lại đi đến gần :

– Em bảo gì ?

Cẩm nhìn mặt Tuấn một lát lâu, rồi bảo Châm:

– Có gây đi nhiều thật. Tội nghiệp.

Hai chữ tội nghiệp chỉ có Tuấn hiểu. Chàng sung sướng lạ lùng. Chàng truyền cái sung sướng ở lòng ra một câu khôi hài:

– Người ta có phải là khỉ đầu, mà chị em gọi người ta lại xem mặt, rồi cười với nhau.

Tuấn nhận thấy ở trên mặt Cẩm một vẻ buồn mênh mông mặc dầu lúc thấy mặt mình, Cẩm làm ra bộ vui vẻ. Trong cái vui vẻ ấy, chàng thấy có một cái gì miễn cưỡng. Còn Cẩm thì nhận thấy Tuấn thường nhìn trộm mình những cái nhìn xoáy ốc, nó làm cho nàng cháy da thịt.

Loài người làm nô lệ ông giời bởi da thịt. Ông giời bắt loài người phải làm theo ý muốn của mình bằng cách gây ra những cái cần dùng cho da thịt.

Dù có một mối thất vọng to đến đâu, nhưng nếu vài ngày, không ăn uống thì da thịt liền thấy những cái cấu véo nó buộc người ta phải quên thất vọng để đi

mưu toan sự cần dùng cho nó đã.

Xã hội loài người sở dĩ chạy đều, không có những lỏng chổng cũng bởi ông trời đã sinh ra cho loài người cái cơ thể có những cần dùng xác thịt không thể không làm cho thỏa mãn. Và cái bản tính loài người là quên và quên. Hai thứ ấy lau dầu một cách nhiệm mầu xoay chuyển vùn của nhân loại. Thời gian du đi cái quên và cái quên trong tâm trí loài người, chứ không thì không ai có thể sống được. Không có cái đau đớn nào giữ được cái độ sơ phát của nó trước thời gian. Mà cũng không có cái nào rồi loài người chẳng quên.

Tuấn thấy Cẩm buồn thì cố hết sức làm cho nàng hết buồn. Nhưng sự săn sóc ấy chỉ tổ làm cho nàng buồn thêm. Buồn vì chỉ biết Tuấn có lòng với mình

mà cảnh ngộ không cho phép mình gửi
lắm lòng vào Tuấn.

Tuấn thấy nàng cứ buồn liên nghĩ
cách cắt một bài thuốc rất công phạt để
uống trừ cái buồn đi cho Cẩm: kiếm cho
Cẩm một người chồng.

Một hôm nhân lúc vắng người, Tuấn
bảo bà Cả.

– Con có mấy người bạn tử tế có lòng
mến em Cẩm. Để con đưa lại chơi xem
me bằng lòng ai và em con bằng lòng ai
thì rồi ta liệu.

Bà Cả nghiêm sắc mặt:

– Ừ tùy anh, chứ nó năm nay đã
mười chín rồi. Tùy anh, anh muốn tính
thế nào tôi cũng nghe. Tôi cũng biết lòng
anh thương em chỉ muốn thành toàn
cho em.

– Vâng con cũng chỉ cầu mong cho em con lấy được một người chồng khá giả. Nhưng em con bây giờ có óc mới, quyết không thể theo cái chính sách cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy được. Vậy mẹ cho phép con dắt họ lại chơi đây để cho đôi bên có thể biết tính nết nhau. Có con trông nom quyết không có điều gì ngại cả.

– Tùy anh, anh liệu thế nào phải thì cứ làm.

Tuấn phải dùng đến cái kế hoạch ấy, chàng cũng đau đớn lắm. Tuy muốn cho Cẩm lấy được một người chồng tử tế để nàng có thể vui, nhưng chàng nghĩ đến cái ngày người chồng ấy đem Cẩm đi, chàng thấy đau nhói ruột.

Chàng duyệt binh những bè bạn mình chưa vợ, chàng chọn được hai

người: Kế, giáo sư và Bằng, tham biện đốc lý. Chàng xét hai người ấy có thể là người chồng xứng đáng của Cẩm. Nhưng vừa mới để ý đến hai người ấy, thì chàng đã thấy lòng ghen nổi lên rồi. Và không hiểu sao chàng đã thấy ghét họ rồi. Chàng tưởng chừng như họ sắp đến cướp mất em Cẩm của chàng rồi.

Chàng thấy những cảm giác ấy đến cầu xé ruột gan liền phát tức với mình :

– Ô hay ! Sao lại thế này. Sao mình lại ích kỷ một cách khốn nạn thế này.

Chàng sợ nếu để dùng dằng thì không có can đảm đem ra thực hành nữa, chàng liền chạy ngay lên gác lấy cái vè mặt thán nhiên bảo với Cẩm:

– Ngày mai anh có mấy người khách đến ăn cơm. Em giúp chị làm cho thơm

tất hộ anh nhé. Em cũng là khách đấy nhé. Và nhớ ăn xong chúng ta cùng đi xem ciné đấy nhé. Có một phim hay lắm.

– Sao anh lại phải dặn thế. Khách của anh tức là khách của em. Lẽ tất nhiên là em phải hết sức.

– Chẳng những em phải hết sức làm bếp cho khéo, em lại còn cần phải hết sức làm cho đẹp chứ không người ta cười anh có cô em gái xấu như ma lem.

Tuy Tuấn cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng Cẩm vẫn nhận thấy ở trên mặt Tuấn một vẻ gì khác. Đến khi nghe Tuấn nói thế, nàng hiểu ngay. Nàng nhìn cái vẻ mặt đau đớn của Tuấn đem lòng thương xót:

– Những người bạn của anh sẽ không được vừa lòng về cái sắc đẹp của em

đầu.

Tuấn cũng thừa biểu rằng nàng muốn nói gì, nhưng chàng lơ đi như không hiểu :

– Họ mà không biết cảm phục cái sắc đẹp của em thì họ là những thằng mù.

Cầm trề môi:

– Có lẽ vì em là em anh nên anh nhìn thấy đẹp đấy thôi.

– Thế em bảo rằng anh nịnh em ư?

– Không... phải thế. Nhưng tấm lòng anh quý em làm sai lạc con mắt anh.

Tuấn cúi đầu nhìn mũi giày rồi lặng lẽ quay đi. Cầm gọi giật lại rồi tiến lại gần để tay lên vai Tuấn. Nàng muốn nói những ghen ngào không nói được.

Trong cái im lặng ấy hai người như hòa tâm hồn vào nhau. Tuấn thấy bức tức trong ngực và muốn khóc. Nhưng chàng cố xô cái đau đi. Chàng sẽ vượt vai áo Cẩm rồi bảo :

– Em nên biết rằng chỉ có cái hạnh phúc của đời em là đáng kể trước con mắt anh.

– Nhưng trước con mắt em, em cho rằng một khi cảnh đã trái với lòng thì người ta không còn có thể hưởng hạnh phúc nữa. Chỉ có cái bổn phận phải làm, thế thôi. Nhưng thế cũng là nhiều rồi.

Ngừng một lát nàng lại hỏi :

– Bữa tiệc mai, có những ai mà long trọng thế. Anh có thể nói cho em biết không ?

– Sao lại không. Có vợ chồng anh

tham Toại, anh Kế và anh Bằng. Anh Kế nào? Có phải anh Kế lùn lùn đeo kính trắng vẫn hay đến đây không.

– Phải đấy.

Cầm gật gù như muốn nói một điều gì, nhưng lại không nói.

Tuấn khó chịu:

– Em biết điều gì về y à. Y đối với anh là một người bạn thân. Tính tình khá lắm.

– Em hiểu. Nhưng cái cơ khá nhất nó xui anh mời y đến đây có lẽ là vì y chưa vợ.

Tuấn vội vàng nắm cánh tay Cầm nói như người cần phải nói mau, nói mau không sợ sau này phút bỗng bột qua đi, không nói được nữa.

– Y là người có nhân cách. Anh mong em có thể gây được hạnh phúc với y. Em nên nghe anh. Anh biết y đã lâu. Con người quân tử lắm.

– Quân tử với hạnh phúc là hai cái khác nhau. Em đã bảo em không có thể có hạnh phúc nữa mà. Nhưng việc anh phải làm thì anh cứ làm đi.

Không hiểu sao câu ấy làm cho Tuấn nổi giận:

– Em... em không bằng lòng lấy y à?

Cầm nhếch mép:

– Em thương anh lắm. Nhưng thôi, à còn Bằng là ai ?

– Cũng là bạn anh, y cũng tử tế và lịch sự lắm.

– Nhưng có lẽ anh mời y đến đây

cũng chỉ vì y chưa vợ.

– Anh để cho em kén chọn. Em thích người nào em sẽ nói với anh. Anh tin rằng họ một khi đã biết em sẽ phải mê em như một bà thần.

– Nhưng có một cái cần là không biết em có thể mê được họ không ? Thôi anh đi xuống đi, anh xuống ngay đi. Cứ mời người ta đến đây.

Cẩm nói xong đi về phía buồng. Tuấn muốn gọi lại thì nàng đã vào rồi. Tuấn ngơ ngác nhìn gian phòng rồi thở dài, quay xuống.

✱

Bữa tiệc hôm ấy, Cẩm cười nói khác mực thường. Nàng trang điểm cực kỳ

lộng lẫy.

Nàng chăm chú nghe Kế và Bằng tán tỉnh nàng. Động một tí là nàng cười rũ. Tuấn để cho nàng ngồi giữa hai người. Hai người thi nhau để làm vừa ý nàng.

Tuấn ngồi phía trước thấy nàng cười nói và Kế với Bằng cứ tăng bốc nàng thế thì ruột cứ sôi lên, nhưng chàng cũng cố làm ra vẻ điềm tĩnh nói chuyện với Toại. Châm thì ngồi với vợ Toại, hai người chỉ nói với nhau chuyện làm ăn chứ chẳng góp chuyện gì cả.

Bà Cả hết nhìn Kế lại nhìn Bằng hình như bà cân nhắc xem ai đáng là con rể bà mai sau.

Cơm xong, mọi người đề nghị đi xem chớp bóng. Châm lấy cơ con bé ở nhà. Còn bà Cả thì bảo :

– Tôi bây giờ mắt nhấp nhem lại không biết tiếng Tây, đi xem chẳng hiểu gì. Thôi để anh đưa em đi với bà và các ông.

Tuấn đứng dậy :

– Nhưng bây giờ còn sớm, ta hãy lên uống cà phê trên nhà để ở đây cho chúng nó xếp dọn.

Tuấn cố làm ra bộ vui vẻ. Nhưng khi nhìn thấy Kế và Bằng xét nét những cách thức bày biện đồ đạc trên nhà bà Cả, hình như để dựa vào đó đoán tâm tính chủ nhà thì Tuấn muốn cười cũng không được.

*

Ở rạp chiếu bóng ra, Tuấn bảo đi xe, nhưng Cẩm gạt đi :

– Nhà gần, ngồi mãi tê chân, anh cho em đi bộ cho giãn gân. Hai người lặng lẽ bước. Gần về đến nhà, Tuấn hỏi Cẩm :

– Em xét thấy các anh ấy thế nào ?

– Chẳng thế nào cả. Họ cũng như những người đàn ông khác, thấy gái thì tíť mắt lại.

– Thì ai thấy gái đẹp chẳng tíť mắt.

– Nhưng cũng còn phải xét...

– Thế em coi ai hơn?

– Em coi họ cũng như nhau.

– Nhưng em cũng phải ưa một trong hai người chứ ?

– Em chưa thấy chỗ hơn kém. Nhưng thôi nói làm gì.

– Tại sao lại không nói. Tỉ dụ hai

người cùng hỏi em thì em bằng lòng lấy ai ?

– Sự ấy sẽ không có đâu.

– Tại sao ?

Tuấn hỏi một cách giật giọng mà sự mừng vui lộ rõ mãi ra.

– Tại sao em cũng không hiểu. Nhưng em quyết rằng không có sự đó.

– Anh quyết rằng có sự đó. Bởi vì anh xem hai người cùng mê em lắm.

– Anh chắc chứ ?

– Anh chắc lắm.

Tuấn gơ tay gõ cửa thì Cẩm vội cản :

– Máy khi đẹp giờ. Mà em chưa buồn ngủ. Chúng ta hãy đi bách bộ chơi một tí đã.

Tuấn tuy sướng mê đi, nhưng cũng nói:

– Biết đi đâu bây giờ. Anh sợ chúng mình đi thế này có người quen trông thấy thì bất tiện.

– Tại sao lại bất tiện, một khi lòng chúng ta đã không có cái gì phải hối hận. Tại sao ta sợ dư luận một khi ta đã có thể tin ở tấm lòng cao quý của chúng ta.

– Thì đi, ấy là anh chỉ sợ cho em mà thôi.

– Em không cần ai phải sợ cho em cả.

Đường lúc ấy vắng vẻ. Ánh đèn chiếu hai cái bóng xuống đường.

Cầm trở tay:

– Bóng anh trông to lớn nhỉ.

Tuấn không giả nhời, bâng khuâng nghĩ đến sự nếu mình lấy được Cẩm thì thật là đẹp đôi.

Ý nghĩ ấy hình như cũng mọc trong đầu Cẩm, nhưng nó trở lộn về quá khứ:

– Anh có đi với chị như thế này bao giờ không ?

– Ít lắm. Chỉ độ một hai lần.

– Tại sao anh không thích đi với chị ở đường ?

– Chị không bao giờ muốn đi đôi với anh cả.

Hai người rẽ sang con đường Bonnal. Họ im lặng bước, lòng sôi nổi bởi những cảm giác giống nhau.

Họ đều có cảm tưởng na ná cái cảm

tưởng của đôi vợ chồng dắt nhau đi chơi mát.

Đương đi, bỗng Cẩm rùng mình.

– Em lạnh?

– Không.

– Thế sao.

– Em thấy gậy gậy cả người.

Và Cẩm cười se se :

– Hình như con đường này có ma.

Tuấn cũng biết rằng câu nói ấy không đi đôi với ý nghĩ của nàng.

– Có anh, em không sợ.

Hai người bước chậm lại. Họ chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng đập của trái tim.

Tuấn đang như say sưa được hít mùi

hương ở trong người Cẩm bốc ra thì Cẩm bỗng giật mình đứng lại, như vừa bị tan một giấc mộng đẹp.

– Thôi khuya rồi. Ta về đi.

Lần này, nàng rảo cẳng.

Từ đấy về đến nhà, nàng không nói một câu, mà Tuấn cũng không hỏi. Đến khi Tuấn gõ cửa, nàng mới buồn rầu bảo Tuấn:

– Cuộc đi chơi đêm lần đầu của anh em chúng ta cũng có lẽ là cuộc đi chơi đêm cuối cùng.

Tuấn ngao ngán thở dài :

– Số mệnh đã buộc như thế, biết làm sao được.

– Anh quyết giật lấy cái “cúp” này đem về cho em.

– Em sẽ giữ nó làm một kỷ niệm.

– Đối phương thường ngày đánh với anh khi được khi thua, nhưng trong trận chung kết này thế nào y cũng thua, bởi bà thần hộ mệnh của anh là em đã đứng đây nhìn sự cố công của anh. Anh thấy bây giờ sức lực tăng lên nhiều lắm.

Rồi Tuấn nhắm mắt nói một cách buồn rầu:

– Tại làm sao em lại không thể theo liêu trong đời anh mà chứng kiến tất cả những hành vi của anh nhỉ!

– Anh cứ yên tâm. Và anh có thể tin chắc rằng dù thế nào, linh hồn em bao

giờ cũng ở cạnh anh.

Đó là những câu mà hai người trao đổi cho nhau trước khi Tuấn bước vào sân quần C. S. H ở Hà Nội để tranh giải quán quân Bắc kỳ.

Kế với Bằng ở Hải Phòng lên xem, trông thấy hai người đi với Chính liền chạy lại :

– Sao anh đến chậm thế. Chỉ còn có năm phút nữa. Người ta đang đi tìm anh cuống lên kia. Hôm nay anh có mạnh không. Giật được “cúp” này thì danh giá cho Hải Phòng ta nhiều lắm.

Tuấn nhìn Cẩm trả lời:

– Hôm nay tôi khỏe như voi anh ạ. Hôm nay tôi hình như có thần nhân giúp sức. Các anh có thể tin : thế nào tôi cũng thắng.

Trước khi vào sân để tranh đấu, Tuấn quay lại sẽ rí tại Cẩm :

– Em nên ngồi ở phía trước mặt anh. Hình ảnh em sẽ là cái bí quyết nó giúp cho anh thắng.

Hai đấu thủ vừa ra sân thì tiếng vỗ tay vang dậy.

Dưới những bộ quần áo bó sát người trắng toát, cả hai đều như thở ra sức khỏe. Nhưng về hình thức thì Tuấn trông đẹp và hùng dũng hơn đối phương nhiều. Tuấn cao hơn đối phương gần một cái đầu. Chiếc “sơ mi” cụt tay và chiếc quần short để lộ những cánh tay những bộ giò rám đen cứng như sắt tròn nổi những bắp thịt.

Trong khi chạy đỡ ban và dang tay đánh, những bắp thịt ấy chuyển động,

trông Tuấn ở trên sân xi-măng, phảng phất như một vị thần. Lại cái mặt trắng, má hơi hồng, đôi mắt sáng, cái đầu chải lật tóc đen nháy, lại hai hàm răng trắng nõn, vẻ đẹp “con trai” của Tuấn làm cho những thiếu nữ đứng cạnh Cẩm phải thì thào :

– Đẹp, đẹp quá.

Cẩm liếc nhìn họ. Trên mặt họ, Cẩm thấy rõ rệt một sùng bái và mong ước cho Tuấn được. Không hiểu sao, Cẩm thấy lòng khó chịu. Nàng như muốn đem ngay Tuấn về giấu đi không cho họ nhìn thấy nữa.

Lúc đón ban, lúc xoay mình, lúc nhảy lên để đập xi-mái, lúc lấy đà để drive, lúc lấy thế để bắt volée, Tuấn là hiện thân của sức mạnh đang biểu diễn cái đẹp của sức mạnh.

Lối đánh của Tuấn lại đẹp, cho nên trông rất có vẻ nhịp nhàng,

Lại ái tình làm tỏa lên mặt một lần hào quang nó như ấp ủ lấy những cử chỉ, lại có cái thần tượng mỹ miều ở trước mặt khích thích, Tuấn tung hoành trong sân như người biết trước rằng thế nào cũng thắng, Cả tâm hồn Cẩm như treo lên trái ban bay vút bên sân này sang bên sân kia. Cả hai mắt nàng như dính vào cánh tay Tuấn. Mỗi khi Tuấn vút một trái ban bay thì Cẩm sung sướng gật đầu như để ban khen Tuấn.

Mỗi khi Tuấn tung ban lên để “service” Tuấn đều nhìn nàng như để bảo : “Quả ban này anh tặng em đấy”. Thoạt đầu, Tuấn đã làm cho đối phương rối loạn về sức mạnh của trái ban và cách đặt ban thần diệu. Cánh tay Tuấn hôm ấy linh ứng lạ lùng, không sai một quả

ban nào. Bao nhiêu trái ban hiểm đánh sang, Tuấn đỡ được hết cả, rồi lại đánh trả một cách hiểm hơn.

Sét đầu, Tuấn ăn 6-2.

Đối phương hôm ấy kinh hoảng không ngờ bị thua cay đến thế. Mọi lần, hai người thường gặp nhau hoặc ở Hà Nội hoặc ở Hải Phòng, khi được khi thua, đối phương không hiểu sao vì có gì tài lực của Tuấn trong có ít ngày bỗng trội lên bội phần như thế.

Bắt đầu sét thứ hai, Tuấn xoay mình đập một quả “xi-mát à la Cochet” khiến cho cả sân phải vỗ tay vang dậy. Cầm không được được, bỗng hét lên:

– Bravo, bravo.

Những người đứng cạnh quay nhìn, Cầm đỏ bừng hai má. Nàng vội vàng lùi

đi chỗ khác.

Cũng vì thế nên khi Tuấn « service » không trông thấy nàng liền bối rối tự hỏi không biết nàng đi đâu, rồi đánh sai quả ấy để cho đối phương trả lại nhanh chóng. Rồi từ đấy, vì lòng rối loạn nên ban đánh và đỡ đều không công hiệu để cho đối phương dẫn 2-5.

Mọi người đều lấy làm lạ không hiểu vì đâu Tuấn đang đánh hay bỗng trở nên kém như thế.

Đã bối rối vì thua, sợ không thể đem cái « cúp » về cho Cẩm, Tuấn lại càng bối rối.

Jeu cuối cùng, đối phương đã dẫn 0-30. Chỉ còn hai quả nữa là đối phương giật được sét ấy thì Cẩm đang đứng lẫn trong đám đông, thấy Tuấn thua như thế

hiếu ngay, nàng vội vàng lách mọi người tiến lên, rút mùi-soa vẩy vẩy để cho Tuấn trông thấy.

Mặt Tuấn đang cau có bỗng tươi ra, mắt Tuấn đang như có đám mây mờ bao phủ bỗng sáng lên, lòng đương rối loạn bỗng bình tĩnh, chàng “tiu » một quả chéo góc rồi nhảy lên đập xì mát, ăn 15-30. Rồi tay như có nhựa, mắt như có thần, chàng ăn luôn mấy quả được jeu ấy, kéo 3-5. Rồi thì đối phương tối mắt không biết ban ở đâu cứ đập sang như đạn súng, không còn biết đằng nào mà đỡ; quả nào đánh sang Tuấn đều đỡ được và đánh trả lại rất mạnh, đường ban đi lại hóc hiểm. Chỉ một loảng Tuấn ăn luôn mấy jeu, dẫn đến 5/5. Tiếng vỗ tay khuyến khích như giục lòng phấn khởi, Tuấn nỗ lực đập luôn mấy quả, rồi ăn sét ấy 8-6

Lần ấy giải quán quân chơi năm sét Tuấn phải đánh một sét nữa.

Cơ thắng trận đã trông thấy trước mắt. Đối phương thấy Tuấn vụt trở nên hay như thế ngã lòng, rồi sét sau đành để cho Tuấn gác 6-3.

Người ta trao cúp. Một thiếu nữ tặng hoa. Cẩm vui mừng chạy đến. Tuấn đang trong lúc vui mừng vì đắc thắng, nhờ Cẩm mà đắc thắng, liền cầm bó hoa đưa cho nàng. Rồi chàng đứng sát Cẩm để cho người ta chụp một bức ảnh kỷ niệm.

Một người quen thấy thế hỏi Tuấn:

– C'est madame ?

– Non, c'est ma sœur.

Kế và Bảng cũng chạy đến bắt tay chúc mừng:

– Danh giá cho Hải Phòng ta lắm anh ạ. Thật là thắng một cách oanh liệt. Nhưng tại làm sao trong sét thứ hai anh đương hay hồng nhiên dở tệ thế? Anh bị chuột rút à?

Tuấn nhìn Cẩm, vì cảm động, mặt đỏ bừng.

– Tôi cũng không hiểu, Lúc ấy hình như tôi... tối tăm mặt mũi như người... đang có thần nhân bảo trợ bỗng biến đi.

Kế phá lên cười:

– Ấy thế rồi sau anh đánh hay, nghĩa là thần nhân đã trở lại với anh.

– Đúng thế!

Chính thấy Tuấn được cúp cũng mừng rồi rút :

Thôi, đi về Hải Phòng ngay đi, đem

cúp về cho me xem, cho chị xem.

Tuấn cười:

– Muốn về ngay cũng được, hay muốn ở lại một tối xem cái lương cũng được.

Ra đến cửa, mọi người bắt tay từ già.

Lúc ấy Kế mới sẽ rí tai Tuấn:

– Em gái anh đẹp quá! Chỉ tiếc rằng đã có người hỏi rồi. Nhưng ai hỏi đấy?

Tuấn sững sốt:

– Đã có ai hỏi đâu.

– Thì sao hôm nọ tôi đến chơi, “en” lại bảo với tôi như thế.

Tuấn sực nhớ đến câu nói của Cẩm hôm chàng chạm đến việc chồng con của nàng.

Câu ấy, Tuấn còn nhớ rõ: Quyết không có sự ấy đâu, anh ạ. Chàng hiểu. Nhưng, như thế để làm gì?

Hai người đã không thể lấy nhau !
Chàng nghiêng rằng, sẽ bảo Kế:

– “En” nói dối để thử lòng anh đấy.
Nếu anh có thật yêu “en” thì cử chịu khó đến.

Tuấn nói xong câu ấy, ruột tưởng chừng như đứt. Chàng run tay, mà tai thì ù ù, Nhưng may lúc ấy Kế cũng vì mừng quá nên không để ý.

– Nếu thế thì còn gì bằng. Đệ yêu “en” lắm. Huynh cố giúp đệ nhé.

Từ đấy cho đến khi về đến “Hotel de la gare” là chỗ hai người trọ, Tuấn không nói một câu nào.

Hôm trước đây, Tuấn được cử đi tranh giải quán quân, bà Cả cho Cẩm và Chính đi theo để xem hội chợ. Tuấn thuê bai buồng, một buồng để cho Cẩm, một buồng Tuấn và Chính ngủ.

Trong mấy hôm, ở Hà Nội. Tuấn đưa Cẩm và Chính đi chơi khắp nơi. Hai người tuy cũng thân mật, nhưng vẫn không vượt ra ngoài những cảm tình anh em. Tuấn không dám đi thêm vào một bước nữa, vì chàng biết nếu thế thì đời Cẩm sẽ đau đớn. Chàng không muốn làm khổ Cẩm. Chàng không muốn lừa dối vợ. Chàng không muốn phản bà Cả là người đã tin cậy giao con gái cho mình. Chàng biết Cẩm yêu chàng lắm. Chàng chỉ giơ tay là Cẩm ngã vào. Vì thế, Tuấn cố làm ra vẻ nghiêm nghị, chàng tránh những lúc mà chàng có thể ở một mình với Cẩm. Đi đâu, lúc nào, chàng cũng giữ

thằng Chính ở bên cạnh. Chàng lo một phút xác thịt sôi nổi, không giữ được thì rồi gây ra tai họa cho bao nhiêu người. Về đến buồng, Cẩm thấy mặt Tuấn ngơ ngác liền hỏi :

– Anh mệt lắm phải không ? Anh đi tắm rồi đi nằm nghỉ một tí đi.

– Không, anh hơi mệt thôi, không sao cả.

– Hôm nay, anh đánh hay quá.

– Nhờ em đấy. À tại làm sao, trong sét thứ hai, em biến đi đâu làm cho anh bối rối, xuýt nữa thua.

Cẩm đỏ mặt ấp úng:

– Lúc ấy, em bị người ta chen lấn thành thử em bị tụt lại sau.

– Cẩm ! Em lại không có thể nói thực

với người anh trai mà em quý mến này ư!

Tuấn dí ngón tay vào cằm Cẩm, nâng mặt Cẩm lên. Cẩm khẽ quay mặt đi.

– Không... em chả nói.

– Cẩm!

Giọng Tuấn đau đớn vô cùng. Cẩm từ từ quay lại :

– Em thấy anh đánh một quả hay quá em cầm lòng không được, quên rằng có nhiều người đứng quanh em, em la bravo. Họ nhìn em, em thẹn quá.

– Rồi em lủi mất. Thảm nào, lúc vừa thấy em hét bravo, anh sướng quá, quay nhìn em thì đã chả thấy em đâu. Giá em không mau cho anh thấy mặt thì quyết là hôm nay anh thua. Cái “cúp” này tuy là

anh giật được, nhưng chính là em thắng. Anh biểu... à mà không phải biểu, em đã thắng thì em lấy. Nếu không có em, tất anh không hạ được một đối phương có lối chơi nhiệm mầu như thế.

Cầm hân hoan ôm lấy cái “cúp”, rồi giơ lên áp vào má, vào môi.

Tuấn thấy nóng bừng da thịt. Nhưng chàng cố nén lòng:

– À thôi, anh đi tắm, rồi chúng ta đi xem hội chợ, rồi chín giờ chúng ta ra “autorail” về.

Chính đang xem những đồ chơi Tuấn mua cho mình ở góc buồng bỗng quay lại:

– Mai hẵng về. Em chưa được đi xem cải lương Nam kỳ bao giờ.

Cầm đặt cái “cúp” xuống bàn ngủ:

– Ủ mai hăng về, anh ạ.

– Thì anh xin chiều hai em. Nhưng đi lâu sợ me nóng ruột.

– Đi với anh thì việc gì me nóng ruột.

Câu nói vô tình và thành thực ấy càng làm cho Tuấn phải nhủ mình nên giữ gìn đừng để cho khoái cảm lấn áp khôn ngoan. Chàng thấy khó cầm được lòng với cái sắc đẹp, với cái tình yêu của Cầm nó cuốn hút mình, nên khi ở rạp hát về, chàng định bụng nói một lần cho dứt khoát để Cầm đi lấy chồng, để chàng khỏi phạm vào tội lỗi.

Thay quần áo xong, chàng đẩy cửa vào buồng Cầm. Cầm lúc ấy đang ngồi ở mép giường mân mê nhìn ngắm cái “cúp”.

– Em chưa đi nằm cơ à ?

– Em chưa muốn ngủ.

Tuấn đi đi lại lại vài lượt rồi tập trung kết nghị lực dùng lại trước mặt Cẩm:

– Anh nhớ có một hôm, em nói với anh chúng ta nên làm bốn phận, rồi bỏ lòng ích kỷ, để vì người khác mà sống. Em bảo những người biết lỗi mà không sửa lỗi là những người hèn, có thể không?

Cẩm chỉ nhìn Tuấn mà không giả nhời.

– Hôm ấy, anh được nghe một câu chuyện lạ quá.

– Chuyện gì?

Tuấn ngồi xuống cạnh giường :

– Tại sao em lại bảo với Kế rằng đã

có người hỏi em để cho y thất vọng?

– Em không muốn lấy hắn thì em đừng nói thế ư !

– Anh xin nhắc lại câu em đã nói với anh: chúng ta phải làm việc bốn phận, chúng ta nên vì người khác mà sống. Nói thật ra một lần cuối cùng, bởi đối với những người đã hiểu nhau như chúng ta thì sự nói thực chỉ làm cho quý nhau thêm, tin nhau thêm. Anh đối với em...

Đến đây, Tuấn không nói được nữa.

– Thì em đã thừa hiểu. Có nhiều cái nói ra cũng bằng thừa, vì không nói mà đã biết cả rồi thì việc gì còn phải nói nữa. Thế thì sao chúng ta lại đẩy nhau vào một con đường mà chúng ta biết rằng không có một lối ra xứng đáng cho những người như chúng ta. Kế tốt lắm. Học hành khá.

Tinh nết khá, lương cao, lại con nhà tử tế, lại yêu em nữa.

– Em đã biết, biết từ lâu. Trước kia anh chưa giới thiệu y với em, y đã lượn qua cửa nhà em nhiều lần.

Nghe Cẩm nói thế, Tuấn thấy khó chịu, nhưng cũng cố khôn ngoan:

– Em đã biết tại làm sao...

– Chẳng tại làm sao cả. Tại em không ưa hẳn.

– Thế còn Bằng ?

– Em cũng không ưa.

Càng thấy Cẩm yêu mình bao nhiêu, Tuấn lại thấy mình càng không nên làm hại đời nàng bấy nhiêu.

– Em không ưa. Nhưng anh dám

chắc nếu không vì một lẽ khác thì em có thể ưa. Bởi hai người ấy có đủ những điều kiện để cho những cô con gái chưa chồng ao ước. Em ơi, chúng ta nên nhìn kỹ lại. Chúng ta... anh đã có vợ rồi mà... vợ thì là một điều...

– Ô kìa, sao anh lại nói thế?

Tuấn như bị thôi miên bởi tấm lòng hy sinh, không nghe gì đến lời nói của Cẩm.

– ...Anh không thể làm được. Vợ anh là một người tốt... dẫu không có được những cái đáng yêu như em. Anh lại có con, anh không thể bỏ con. Và nếu có như thế cũng không đời nào em bằng lòng. Đời em còn trẻ, em đẹp, em giàu, biết bao nhiêu hy vọng đang chờ em cạnh một người chồng xứng đáng. Anh biết rằng một khi em đi lấy chồng đời anh sẽ

tối đen, cái vui sẽ không bao giờ đến với anh nữa. Anh sẽ phải sống những ngày cực kỳ buồn thảm, nhưng anh biết làm thế nào ! Anh không thể làm đau lòng em là người đã tin cần anh, anh không thể hắt hủi vợ con, thứ nhất anh không thể phản em là người đã yêu đương quý trọng anh. Yêu nhau mà dắt nhau vào con đường lầy lội, dắt thêm bao nhiêu người khổ sở theo với chúng ta, thì cho dù có đứt ruột, chúng ta cũng phải xa nhau. Xa nhau để cho hạnh phúc những người thân yêu chúng ta được an toàn. Đã không thể cùng đi một con đường thì lẩn quẩn với nhau làm gì? Đằng nào cũng là một lần chia rẽ.

Tuấn muốn nói những câu tha thiết để giục Cẩm lấy chồng, ai ngờ vì những câu tha thiết ấy, Tuấn lại đem phơi tẩm lòng đau đớn của mình ra khiến cho

Cầm lại càng thương xót yêu đương bội phần.

– Anh chết, xa em anh sẽ chết mòn, nhưng chúng ta phải làm việc nghĩa vụ em ơi!...

Anh lạy em, em đi lấy chồng đi, em lấy Kế đi.

– Nhưng em không thể lấy được thì em biết làm thế nào!

Cầm đẩy Tuấn ra :

– Thôi anh về đi, mặc em !

*

Đêm hôm ấy hai người không ngủ. Cả hai đều theo đuổi những ý nghĩ sâu thẳm. Cả hai đều thấy hiện ra trước mắt

những viễn ảnh về tương lai.

Lúc đi thì vui vẻ như tết, lúc về thì buồn.

Từ lúc lấy vé cho đến lúc lên autorail, cho đến khi autorail chạy tới Gia Lâm, Cẩm không hề hé răng. Trông nàng thật đúng như người mất hồn. Mắt lúc nào cũng như muốn khóc. Tuấn thấy thế cũng không dám hỏi. Nếu không có thằng Chính nói chuyện này chuyện kia thì thật là chán ngán. Nhưng nó nói thì nó nghe mà nó có hỏi mãi thì người ta giả nhời nó bằng những câu nhát gừng. Hay nó hỏi nhiều quá thì người ta gắt lên...

Autorail gần đến Haiphong thì mặt Cẩm càng buồn.

Về đến ga Hải Phòng, anh em ở “séc” trong số đó có cả Kế và Bằng ra đón để mừng sự thành công của Tuấn... Anh em muốn đón Tuấn và cả Cẩm đến tiệm rượu cạnh đấy để mở sâm-banh mừng sự thắng trận của Tuấn, nhưng Tuấn thấy Cẩm buồn rĩ, chàng liền lấy cớ mệt nhọc để từ chối. Mà chính chàng cũng chỉ thích ở một chỗ vắng vẻ. Để làm gì? Chàng cũng không biết. Trong đám đông, một người thốt ra:

– À, cái “cúp” bạc đâu, đem ra đây cho anh em trông một tí cho nó sướng mắt chứ.

Châm đã có người báo tin trước, thấy Tuấn liền nắm lấy cánh tay, nhìn chồng âu yếm. Nàng đưa thằng Quý cho Tuấn bế:

– Quý nhón lên, Quý cũng giống cậu Quý, Quý đi giật “cúp” về cho mợ nghe không.

Bà Cả cũng mừng rồi rít...

Châm quay lại Cẩm:

– Cò đi Hà nội có vui không? Hội chợ chắc đông lắm nhỉ ?

– Vâng, vui lắm chị ạ...

– Cô làm sao xanh thế, cô đi tàu mệt phải không ?

– Vâng, gió quá, em thấy nôn nao cả người.

– Thế cô lên buồng nằm đi, để tôi lấy dầu xoa cho cô.

Sự sốt sắng của Châm càng khiến lòng Cẩm se sắt lại, Châm dắt Cẩm lên gác, đặt tay vào trán :

– Ủ, cô hơi nóng thật đấy. Thôi đi nằm đi. Đừng ăn gì cả. Để chị nấu cháo cho mà ăn. Chị mới mua được đôi chim bồ câu béo lắm...

Cắm tê tái để cho Châm xoa dầu vào chân, vào sống lưng.

– Chân cô lạnh quá, ủ chăn lên cho kín.

Trần trọc đến gần mười một giờ thì Cẩm ngủ thiếp đi...

Lúc hai giờ nàng mở mắt, đã thấy Châm ngồi cạnh :

– Máy lần chị vào xem cô đã thức chưa để bảo nó mang cháo lên nhưng cô ngủ, chị lại rón rén ra. Trong người cô mệt lắm không.

– Chị bảo nó lấy cháo lên cô xơi nhé.

Ngủ được một giấc như thế, trong người có thấy đỡ không ?

– Cám ơn chị, em đã đỡ.

Châm lại sờ chân và sờ trán :

– Chân đã hết lạnh rồi. Thôi ăn bát cháo nóng rồi ngủ một giấc nữa thì khỏi hẳn.

Bà Cả lúc ấy cũng vào :

– Gớm, con chỉ làm tội chị. Thật chị em ruột cũng không sẵn sóc cho nhau đến thế. Chốc chốc tao lại thấy chị lên.

✱

Chiều hôm ấy, các bạn Tuấn ở “sec” làm tiệc mừng sự đắc thắng của chàng. Họ cử Kế đến mời Cẩm, nhưng Cẩm cố

hết sức chối từ, lấy cớ ốm không đi. Mà nàng ốm thật. Nàng ốm trong linh hồn. ngày hôm sau, nàng cố tránh mặt Tuấn và mặt Châm. Tuấn biết thế nên chỉ thỉnh thoảng kiếm dịp lén chạy lên cho người nhà khỏi ngờ, rồi lại xuống ngay. Nhưng còn Châm, Châm thấy nàng buồn thì cứ xoắn lấy không rời ra một bước. Thôi thì sẵn sóc từng li từng tí. Thấy Cẩm xuống nhà, Châm lại lấy khăn “san” quàng cho Cẩm:

– Em coi chừng lạnh đó.

Lắm lúc, Cẩm thấy Châm tử tế quá muốn thú hết với Châm, để Châm cho mình làm lẽ, mình cũng vui lòng. Nhưng rồi Cẩm lại thôi.

Bà Cả gọi Cẩm bảo :

– Gái nhớn thì phải lấy chồng. Năm nay cô mười chín, còn ít ngày nữa thì hai mươi rồi. Tôi già tôi chết. Chả nhẽ cô cứ suốt đời không lấy chồng à ? Mà lấy ai ? Lấy người danh giá có học thức, chứ nào phải người tầm thường.

– Con đã bảo con không muốn lấy, con ghét đàn ông lắm mà.

Tuấn nhìn Cẩm:

– Kìa em, sao em lại nói thế. Anh biết Kế là người tử tế rất có bụng quý em, nên anh mới làm mối cho em.

Cẩm lắc đầu, chua chát:

– Em hiểu vì... anh thương em nên anh mới sốt sắng như thế. Nhưng em không muốn lấy chồng thì anh bảo sao ?

Nàng nói xong quay lên gác. Tuấn liền bảo bà Cả :

– Thôi mẹ cứ để con lên dỗ cô ấy.

Tuấn lên gác thì thấy Cẩm mặt hầm hầm tay thì đang vò chiếc mùi-soa. Thấy Tuấn vào, Cẩm khiêu khích ngay :

– Anh bây giờ làm một cái nghề đẹp nhỉ? Anh tử tế với bạn anh nhỉ ?

Bao nhiêu mai mĩa cay độc chứa trong câu nói ấy.

Tuấn dún vai :

– Em nên nhớ dù thế nào, anh cũng đã đem cả một tấm lòng...

Cẩm vội chặn lời:

– Em không muốn nghe.

– Em không muốn nghe nhưng anh cũng cứ nói.

– Thế thì anh nói một mình.

Cầm nói xong toan quay ra thì Tuấn đã vội vàng kéo tay lôi lại rồi quắc mắt :

– Sao em lại thế ?

– Dù thế nào, anh cũng là người chỉ nghĩ đến hạnh phúc của em. Anh xin đổi đi hay dọn đi chỗ khác. Nhưng trước hết, anh phải tính cuộc nhân duyên của em cho toàn vẹn thì rồi anh mới đành lòng mà đi. Anh không hiểu sao anh lại làm như thế. Nhưng anh có thấy em yên... với người chồng tử tế rồi...

– Em không muốn lấy người ta.

Câu ấy tuy là một câu nói dẫn dắt, nhưng nó ngầm chứa một ứng thuận.

Bà Cả lẹp kẹp lên.

– Thế nào anh cả, nó đã bằng lòng cho chưa ?

Tuấn vội vàng ngừng đầu nhìn Cẩm bằng một con mắt van nài :

– Thưa me, em con đã bằng lòng rồi.

Cẩm muốn phản đối nhưng tiếng phản đối ấy chỉ ở trong cổ họng.

Bà Cả tươi cười :

– Ừ có thể. Chỗ ấy chả bằng lòng, còn bằng lòng giờ. Thôi trăm sự nhờ anh cả đấy. Việc hỏi, cưới, anh thu xếp cho em.

Lúc ấy Châm cũng bế con lên :

– Cô lấy anh Kế thì xứng đôi lắm... Rồi đẻ một thằng như thằng Quý này. Ít nữa đã thành bà giáo. Rồi thằng

Quý nhón lại cho đến học chú.

Châm kéo tay Cẩm ngồi xuống bên cạnh:

– Sao lúc nãy cụ bảo cô không bằng lòng. Thôi chả biết đâu, hăng biết lương một tháng hơn trăm đã.

Tuấn gắt vợ :

– Cái gì mình cũng chỉ nghĩ đến tiền.

Châm cười :

– Được cả mọi nết, lại được cả tiền có hơn không.

Câu nói quá chân thật của Châm làm cho Cẩm mỉm cười.

Tuấn cũng cười.

Bà Cả vừa nhai trầu bồm bồm vừa hỏi :

– Thế nhà giai có nói với anh bao giờ thì hỏi không?

– Cái đó tùy me. Cô Cẩm muốn... bao giờ thì người ta xin lo bấy giờ. Hay me cho ăn hỏi năm nay rồi ra giêng cho cưới. Thế thì con mới có hy vọng ở đây ăn cưới. Vì sở rục rịch muốn đổi con đi chỗ khác.

– Thế à ? Thế thì mất vui rồi. Nhưng nhờ có phải đổi đi đâu thì khi cưới em, anh xin phép về cũng được chứ sao.

Tuấn nhìn Cẩm :

– Con chỉ sợ ở sở bạn người ta không cho nghỉ.

– Làm nhà Đoan thì bận gì đấy.

– Thừa mẹ cũng bận lắm. Thế bây giờ me định thách cưới bao nhiêu và muốn thế nào để con bảo người ta.

– Mẹ chỉ muốn lấy rẻ hiền, chứ có muốn lấy của đâu. Gia dĩ nhà không đến nổi túng. Thế nào cũng xong. À thế nào, người ta muốn lo ngay thì hôm nào anh đưa em đi Hà Nội cho nó sắm sửa nhé.

Tuấn vội vàng gạt đi :

– Con không lấy có gì mà xin phép nghỉ được, thôi để nhà con đưa em con đi.

Cầm từ lúc nãy ngồi im, bây giờ nghe chữ Hà Nội mới ngẩng đầu lên. Cái ngẩng đầu ấy không hiểu sao làm cho Tuấn thẹn. Tuấn vội nói :

– Trong cuộc nhân duyên này, cái gì đẹp để ở đâu chưa biết, nhưng biết chắc được một điều là em Cầm sẽ được người ta yêu mến lắm, vì người ta thường ca tụng em với con luôn. Xin phép mẹ để mai con đưa người ta đến chơi.

Rồi quay lại Cẩm:

– Ở đời, em cũng không nên quá cầu chấp để lỡ mất những dịp may.

★

Những ngày đầu Kế đến chơi, Cẩm không ra tiếp, nhưng từ khi ăn hỏi rồi thì Cẩm ra trò chuyện với Kế một cách niềm nở lắm. Tuấn thấy bâng khuâng đem so sánh Cẩm với vợ mình thì Tuấn nhận thấy về phần đức tính cao quý, vợ mình hơn Cẩm nhiều lắm.

Trước ngày ăn hỏi, Tuấn đã đệ đơn xin đổi, nhưng chưa thấy có kết quả.

Chàng vẫn giữ một niềm trung thành và tử tế.

Châm lúc nào cũng là người vợ nhu thuận, chỉ nghĩ đến chồng con, đối với ai và ở đâu cũng giữ một mực lòng như thế. Trong cuộc tình ái này thoát ra, chàng thấy yêu và trọng vợ hơn trước nhiều.

Tuấn chỉ bốn chồn mong cái tin được đổi, nhưng mãi nó chẳng đến Tuy chán không muốn nhìn cặp vợ chồng sắp cưới, nhưng từ ngày Cẩm thuận lấy Kế thì Tuấn cũng thấy nhẹ nhõm trong người. Cái vui và sự bình tĩnh dần dần trở lại với chàng.

Từ ngày Cẩm nhận lấy Kế, Tuấn không gọi nàng bằng em nữa mà gọi bằng cô. Cẩm như lấy làm khoan khoái.

Những đêm trăng, Tuấn lên gác sân, ngồi một mình nhớ đến những phút chàng đã sống cực kỳ sôi nổi bên Cẩm, chàng cũng thấy một niềm ngao ngán

gieo vào lòng. Nhưng đó chỉ là một cảm giác mong manh vụt có.

Một sáng Tuấn băng khuâng thì Cẩm ở dưới nhà lên gác sân :

– Rét thế này, anh cũng tập à ?

– Vì rét cho nên mới phải tập.

Cẩm đứng yên một lát rồi bảo Tuấn.

– Bây giờ tôi mới nhận thấy nghe lời anh là phải. Và tôi cảm ơn anh.

✱

Tuấn được tin đổi ra Moncay mười ngày trước khi cưới Cẩm.

Tuấn báo tin ấy cho bà Cả một buổi chiều có Kế ở đấy. Bà Cả nghe tin thì nét buồn lộ ra mặt:

– Thế nhà không có đàn ông, anh cả đi thì đám cưới ai chủ trương, ai trông nom giúp. Hay anh cố xin nghỉ ít ngày để chờ cưới em xong hãy đi.

Tuấn nhìn Cẩm rồi bảo bà Cả :

– Thưa me, con cũng rất lấy làm tiếc, nhưng việc nhà nước không thể trì hoãn được. Vả lại Moncay là một nơi quan trọng, khó lòng mà xin nghỉ được.

Tuấn biết Cẩm không muốn cho mình có mặt ở đám cưới nàng nên chàng nói thế, chứ làm gì không xin nghỉ được vài ngày.

Bà Cả thất vọng :

– Thế thì làm thế nào? Nếu anh cả không về được thì thế nào cũng phải cho chị về. Hay cho chị cả ở đây đến khi cưới em xong rồi ra sau. Chứ ngày cưới em mà

không có anh chị thì còn gì là vui nữa.

Kế cũng nói lời :

– Đám cưới không có vợ chồng ông mỗi thì còn ra thế nào.

Tuấn nhìn Cẩm bằng một cái nhìn nó cải chính những câu nói :

– Thế nào con cũng cố xin phép để về. Nhưng nếu chẳng may con không về được thì con sẽ cho nhà con về.

Châm thấy phải xa bà Cả là người đã coi nàng như con thì khóc rưng rức. Bà Cả cũng khóc. Châm khóc chán rồi lau nước mắt quay sang Cẩm:

– Cưới xong rồi, cô chú ra chơi với chị nhé.

Cẩm giả nhời :

– Vâng thể nào em cũng ra.

Đáng nhẽ còn được nghỉ năm ngày rồi mới phải đi, nhưng vì Tuấn không muốn lưu lại nên đi ngay.

Bữa tiệc tiễn hành tối hôm ấy, bà Cả và Châm thì bịn rịn nhìn nhau không nuốt được. Còn Cẩm và Tuấn thì chỉ mong cho nó mau mau chóng chóng xong đi. Hôm ấy, có cả Kế ở đấy nữa. Kế thì còn vui, cái vui sắp được lấy vợ nên cũng không thấy cái sầu biệt ly với bạn. Ra đi, Tuấn không buồn, nhưng Tuấn không thể rời bỏ cái chốn mà mình đã yêu, đã vì ai mà mang nặng một tấm lòng thắc mắc. Chàng thấy thấm thía rằng những phút sống sôi nổi như chàng đã sống ở đây, chàng không còn được sống lại nữa. Chàng nhìn Cẩm bằng cái nhìn băng khuâng nhớ tiếc,

Chàng xoa đầu Chính :

- Em thích những cái gì của anh, anh để lại cho em.
- Em chỉ thích những đồ tập võ của anh.
- Thế anh để lại làm kỷ niệm cho em nhé.

Cầm vội gạt phắt đi :

- Em lấy của anh thì ra ngoài Mon-cay anh có gì mà tập. Moncay có phải là Hải Phòng đâu mà bảo mua được những thứ ấy. Nếu em thích những thứ ấy thì để chị mua cho.

Chính không chịu :

- Không, em muốn lấy những thứ của anh cả cơ. Mặc kệ chị ấy, anh cả cứ để cho em.

– Nó đã muốn lấy thì anh cho nó. Chỉ sợ anh ra ngoài ấy mua không được nên nói thế.

Tuấn ôm cây đàn, gảy một bài “clair de lune” như để hồi sinh lại những phút mê ly ngày cũ.

Cầm nhìn ra ngoài cửa sổ. Bản đàn dạo đến nửa chừng Cầm chạy vào giường, gục đầu xuống gối rưng rức khóc.

✱

Tuấn từ già Hải Phòng một buổi sáng. Vì phải đi sớm, nên không có ai đi tiễn, trừ Cầm và bà Cả. Mặc dầu Tuấn đã hết sức xin kiếu, bà Cả cứ gọi xe, vì thế Cầm cũng phải buộc lòng đi theo, chứ

thực ra nàng thấy cảnh biệt ly này sẽ làm cho nàng đau đớn.

Nhìn mặt trời mọc trên sông, Tuấn lại sức nhớ đến một buổi sáng nào đưa Cẩm đến đây. Lúc ấy, lòng vui sướng biết bao. Nay cảnh vẫn cảnh cũ, người đi bên cạnh cũng vẫn là người cũ, mà sao cảnh buồn tênh. Chàng bâng khuâng nhớ đến mình hồi ấy lòng nhẹ lâng lâng, ấp ủ bao nhiêu mộng đời rực rỡ, sôi nổi bao nhiêu cảm giác tốt tươi, ngày nay mộng rực rỡ đã tan, cảm giác đã tàn đại mà lòng thì nặng như chì. Chàng sức nhớ người con gái đi bên cạnh lúc này cũng như mình. Lòng Tuấn tự nhiên tràn ngập một buồn thương, nhớ tiếc. Chàng rớm nước mắt, quay nhìn Cẩm. Mắt Cẩm cũng đắm đìa lệ, sâu thẳm nhìn ra ngoài khơi.

Nhân lúc mọi người không để ý, Tuấn nắm tay Cẩm giọng nghẹn ngào :

– Em ơi, dù sao em cũng nên nhớ rằng đã có một người thành thực yêu em.

Cầm không rút bàn tay lại, cầm mùi-soa lau mắt.

Hai người lặng lẽ đi một quãng dài, lòng rạo rực... Hình như họ quên hết cả loài người. Họ bước mà cũng không biết rằng mình bước, lúc ấy chân họ chỉ còn có bản năng sai khiến. Họ thấy lúc ấy như linh hồn thấm vào nhau. Họ thấy thân thể rung động, một rung động xưa nay chưa từng thấy.

Một tiếng còi tàu thét inh ỏi. Họ bừng tỉnh. Hai bàn tay nắm chặt một cái cuối cùng rồi buông ra.

Tay buông ra mà hai lòng cùng ngao ngán. Nhưng trong cái ngao ngán ấy, có cái cảm đã được sống một phút thần tiên.

– Kìa anh cả đi mau lên. Con lên đỡ cháu cho chị.

Cầm rào bước tiến lên bế con Chi, rồi ôm lấy nó hôn.

Tuấn trông theo biết rằng những cái hôn ấy là để cho mình. Chàng thấy nóng rục má. Tàu còn nửa giờ nữa mới chạy.

– Me với em về ngủ đi.

– Thì để khi tàu chạy, bây giờ về thì còn ngủ gì được nữa. Nhớ đến hôm ấy về nhé.

Châm bùi ngủi :

– Me không cần phải dặn thế nào con cũng về.

Cầm bảo Tuấn :

– Anh cho chị về nhé !

Tuấn khẽ gật đầu.

Im lặng.

Tàu quay mũi. Cầm đứng nhìn theo, lòng buồn rầu nhớ tiếc một cái gì mà Tuấn đã mang theo đi, mà Tuấn không bao giờ mang trả lại.

HẾT

